עיר ברחבב

גליון מס' 7
• חודש אדר
תשפ"ג

מראות ורשמים מהילולת מוהרא"ש

תבלינים של 12 שנה...

מהמסיון לכולל האברכים

בפורים יש עת רצון גדול מאד

להתחיל מחדש

חד בדרא

וזהו?

הימין

בחור מופלא מיקירי אנ"ש, מתבקש לישיבה של מעלה בדמי ימיו, ומותיר אחריו **יומן אישי שטלטל את הציבור** בימי השבעה

גחלי אש

מכתבי מוהרא"ש לתלמידי היכל הקודש

בְּעֻזֶּרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר תְּצַוֶּה הַ'תשמ"ב.

שָׁלוֹם רָב לְכָל תַּלְמִידַי מְתִיבְתָּא "הֵיכַל־הַקֹּדֶשׁ", הֲוָיָה עֲלֵיהֶם יַשְׁרֶה שְׁכִינָתוֹ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהֵם.

אַחַי וְרֵעַי הַיְקָרִים! יְמֵי הַפּוּרִים מְמַשְׁמְשִׁים וּבָאִים, וְרַבֵּנוּ זַ"ל גִּלָּה נוֹרָאוֹת נִפְלָאוֹת עַל הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא פּוּרִים (עֵין לִקּוּטֵי־מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עד), בְּמָה שֶׁגִּלָּה שָׁם עִנְיָן "וְעַכְשָׁו"... וּכְפִי שֶׁמְּפָרְשִׁים בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: "וְעַכְשָׁו כָּל הַהִתְחָלוֹת הֵן מִפּוּרִים", עַל־כֵּן בְּיוֹם הַפּוּרִים הוּא עֵת רָצוֹן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לַעֲשׂוֹת הִתְחָלָה חֲדָשָׁה בְּכָלָלִיּוּת וּבִפְרָטִיּוּת וּבִפְרָטֵי פְּרָטִיּוּת, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ וּכְפִי עִנְיָנוֹ וּכְפִי מַדְרֵגָתוֹ וְכוּ'. וּבְוַדַּאי בְּאֹפֶן שֶׁתִּזְכּוּ לְהִתְחַדֵּשׁ בְּפוּרִים, עֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת הֲכָנָה לְפוּרִים כָּזֶה. וְעִקַּר הַהֲכָנָה הוּא בִּתְמִימוּת וּבִפְשִׁיטוּת. קֹדֶם עֲלֵיכֶם לִלְמֹד הִלְכוֹת פּוּרִים מִטּוּר בֵּית־יוֹסֵף וְשֻׁלְחָן עָרוּךְ עִם הַמַּגִּנִּים עַד הַמִּשְׁנָה בְּרוּרָה, הַיְנוּ כִּי מִלְּבַד הַשִּׁעוּר שֶׁלָּכֶם, מַה שֶּׁאַתֶּם לוֹמְדִים בְּכָל יוֹם שֻׁלְחָן עָרוּךְ כְּסִדְרָן, עֲלֵיכֶם לִלְמֹד קֹדֶם כָּל חַג הִלְכוֹת הַחַג מִטּוּר בֵּית־יוֹסֵף וְשֻׁלְחָן עָרוּךְ וְהַמַּגִּנִּים, שֶׁתִּזְכּוּ לִהְיוֹת בְּקִיאִים בְּקִיּוּם הַמִּצְווֹת מַעֲשִׂיּוֹת בִּתְמִימוּת וּבִפְשִׁיטוּת, וְלִמְסֹר נַפְשׁוֹ לְקַיֵּם כָּל מַה שֶּׁכָּתוּב בַּשֻּׁלְחָן עָרוּךְ, וְזוֹהִי הֲכָנָה הָרִאשׁוֹנָה.

הֲכָנָה שְׁנִיָּה לְהַתְחִיל לְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ בִּתְמִימוּת וּבִפְשִׁיטוּת גְּמוּרָה: "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַכֵּנִי לְהַרְגִּישׁ אֶת אוֹר הַפּוּרִים" וְכוּ', וְיַאֲרִיךְ בִּתְפִלָּה וּבְהִתְבּוֹדְדוּת עַל דָּבָר זֶה. וּמוֹהֲרַנ"תְּ זַ"ל אָמַר פַּעַם: אִם הָאָדָם מְבַקֵּשׁ שִׁשִּׁים יוֹם קֹדֶם הַפּוּרִים עַל אוֹר הַפּוּרִים, זוֹכֶה לִרְאוֹת אֶת מָרְדְּכַי בְּשָׁעַת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה. גַּם אָמַר: פַּעַם צָעַקְתִּי בְּתַעֲנִית אֶסְתֵּר כָּל־כָּךְ אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי צִיַּרְתִּי בְּדַעְתִּי כְּאִלּוּ הָמָן עוֹמֵד עָלַי עִם מַקֵּל וּמַכֶּה בִּי (מִיט אַ דְּרַאנְג אוּן שְׁלָאגְט מִיר); הַיְנוּ כִּי כָּךְ צָרִיךְ לְצַיֵּר לְעַצְמוֹ, וְאָז כְּבָר יִהְיוּ הַתְּפִלּוֹת שֶׁלּוֹ בְּאֹפֶן אַחֵר לְגַמְרֵי, כִּי מַה שֶּׁאָדָם מִתְרַשֵּׁל בִּתְפִלָּה, הוּא רַק מֵחֲמַת שֶׁנָּפַל בְּיֵאוּשׁ, וְגַם הַמַּכּוֹת שֶׁמְּקַבֵּל בְּכָל פַּעַם מֵהַבַּעַל־דָּבָר נִתְיַשְּׁנוּ אֶצְלוֹ, וּמֵרֹב יֵאוּשׁוֹ חוֹשֵׁב כְּבָר: אֲנִי אָבוּד, וּכְאִלּוּ לְעוֹלָם לֹא אֵצֵא, וְעַל־כֵּן מִתְרַשֵּׁל כְּבָר אֲפִלּוּ מִלְּצָעֹק, כִּי מֵהַכָּאוֹת יְשָׁנוֹת אֵין צוֹעֲקִים, מַה שֶּׁאֵין כֵּן כְּשֶׁאָדָם מְצַיֵּר בְּדַעְתּוֹ

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב
תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוני
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

בְּיוֹם הַפּוּרִים הוּא עֵת רָצוֹן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לַעֲשׂוֹת הִתְחַלָּה חֲדָשָׁה

אֵיךְ שֶׁהָמָן עָמָלֵק עוֹמֵד עָלָיו עִם מַקֵּל וּמַכֶּה בּוֹ, בְּוַדַּאי צוֹעֵק כְּבָר בְּאֹפֶן אַחֵר לְגַמְרֵי.

הַכָּנָה שְׁלִישִׁית, וְהוּא כְּבָר עָצָם חַג הַפּוּרִים לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, לִרְקֹד בְּכָל פַּעַם מֵרֹב שִׂמְחָה, וְלִשְׁמֹעַ קוֹל כְּלֵי זֶמֶר, וְלִהְיוֹת רַק בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְּעֻלּוֹת לִהְיוֹת מְשֻׁגָּה פְּרֵיילִיךְ (שָׂמֵחַ). וְכָל מַה שֶּׁיִּרְבֶּה יוֹתֵר לִרְקֹד וְלִשְׂמֹחַ, יוֹתֵר אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ יַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ, כִּי "עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקוֹמוֹ" (דִּבְרֵי הַיָּמִים א' טז, כז), וְאֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא רַק מְקוֹר הַשִּׂמְחָה. וְעַל־כֵּן כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לִשְׂמֹחַ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, בִּבְחִינַת (תְּהִלִּים קמט, ב): "יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו", אֲזַי בְּאִתְעָרוּתָא דִלְתַתָּא מַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ עֲרֵבוּת נֹעַם זִיו שְׁכִינַת עֻזּוֹ יִתְבָּרַךְ אֲלָיו, וְנִתְקַיֵּם (שָׁם, קד, לא): "יִשְׂמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו", הַיְנוּ יוֹרֶדֶת אִתְעָרוּתָא דִלְעֵלָּא, וַאֲזַי הַשִּׂמְחָה מִמַּטָּה לְמַעְלָה וּמִמַּעְלָה לְמַטָּה, וְנַעֲשֶׂה יִחוּד גָּמוּר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

כִּי בֶּאֱמֶת עֲלֵיכֶם לַחְקֹק בְּדַעְתְּכֶם הַשָּׂגַת הַפּוּרִים עַל כָּל הַשָּׁנָה, הַיְנוּ בְּטוּל כָּל הַקְּלִפּוֹת. כִּי הָאָדָם צָרִיךְ לְהַגִּיעַ אֶל מַדְרֵגָה כָּזוֹ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה הֶפְרֵשׁ אֶצְלוֹ בֵּין אָרוּר הָמָן לְבֵין בָּרוּךְ מָרְדְּכַי, כִּי יוֹדֵעַ, אֲשֶׁר גַּם בְּתוֹךְ הָמָן הַיְנוּ הַקְּלִפּוֹת, שָׁם גָּנוּז וְנִסְתָּר אַלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם (עַיֵּן לְקוּטֵי־מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לג); כִּי צָרִיךְ שֶׁתִּדְעוּ, אֲשֶׁר כָּל עִקַּר יְרִידַת וּנְפִילַת הָאָדָם, הוּא רַק עַל־יְדֵי קְלִפַּת הָמָן עָמָלֵק, שֶׁמְּכַנִּיס סְפֵקוֹת וּבִלְבּוּלִים בָּאָדָם "הֱיֵשׁ ה' בְּקִרְבֵּנוּ אִם אָיִן" (שְׁמוֹת יז, ד), אֲשֶׁר כָּל זֶה הוּא קְלִפַּת הָמָן, אֶלְקִים יָשֵׁן, וּכְאִלּוּ הִסְתִּיר פָּנָיו כְּבֵיכוֹל, אֲשֶׁר מִזֶּה נוֹפֵל הָאָדָם בְּדַעְתּוֹ, וְהוּא מָנֹחַ בְּמָרָה שְׁחֹרָה וַעֲמֻקָּה, עַד שֶׁנִּדְמֶה לוֹ כְּאִלּוּ אָבַד מָנוֹס וְתִקְוָה. וּבֶאֱמֶת כָּל זֶה הוּא שְׁטוּת גְּדוֹלָה, שֶׁבָּא מִקְּטָנוּת הַמֹּחִין וְהַדַּעַת, שֶׁבָּא בְּדֶרֶךְ כְּלָל מִפְּגַם הַבְּרִית, אֲשֶׁר בָּא גַּם מֵהָמָן עֲמָלֵק, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים כה, יח): "אֲשֶׁר קָרְךָ בַּדֶּרֶךְ וַיְזַנֵּב בְּךָ כָּל הַנֶּחֱשָׁלִים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עָיֵף וְיָגֵעַ" וְגוֹ', אֲשֶׁר כָּל זֶה הוּא מִצְוַת זְכִירַת עֲמָלֵק, לִזְכֹּר בְּכָל יוֹם וְיוֹם מַה הָמָן עָשָׂה לָנוּ, לֹא דַּי שֶׁהִכְשִׁיל אוֹתָנוּ בַּמֶּה שֶׁהִכְשִׁיל, רַחֲמָנָא לִצְלָן, עוֹד זֹאת שֶׁמַּכְנִיס בָּנוּ קְרִירוּת וּסְפֵקוֹת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הַמְּרִירוּת וְהָעַצְבוּת וְהַדְּכָאוֹן בְּנַפְשֵׁנוּ.

מוהרא"ש ז"ל והרה"צ שליט"א בסעודת פורים במתיבתא היכל הקודש

כִּי בֶּאֱמֶת אִם הָיָה הָאָדָם יוֹדֵעַ בִּידִיעָה שְׁלֵמָה, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוּת בִּלְעָדָיו יִתְבָּרַךְ כְּלָל, וְהַכֹּל לַכֹּל: דּוֹמֵם, צוֹמֵחַ, חַי, מְדַבֵּר, אֱלָקוּת גָּמוּר הוּא, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִמְצָא עִמּוֹ, אִתּוֹ וְאֶצְלוֹ, וַאֲפִלּוּ בְּמְקוֹמוֹ, שָׁם הוּא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, רַק מְלֻבָּשׁ בִּלְבוּשִׁים, אָז הָיָה רוֹקֵד וְשָׂמֵחַ מְאֹד מְאֹד, כִּי אֵין לְךָ עוֹד שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה, כְּמוֹ כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לָדַעַת בִּידִיעָה בְּרוּרָה וּמְחֻלֶּטֶת, אֲשֶׁר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִמְצָא אִתּוֹ, עִמּוֹ וְאֶצְלוֹ, וְכָל מַה שֶּׁמַּכְנִיס יְדִיעָה זוֹ בְּדַעְתּוֹ, כְּמוֹ כֵן שָׂמֵחַ בְּיוֹתֵר, וְכָל מַה שֶּׁשָּׂמֵחַ בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ־כֵן נִתְרַחֵב לוֹ מֹחוֹ לְהַשִּׂיג הַשָּׂגַת אֱלָקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שֶׁגִּלָּה לָנוּ רַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי־מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כד), שֶׁעַל־יְדֵי שִׂמְחַת הַמִּצְוֹות, זוֹכִים לְגִלּוּי אֱלָקוּת כָּזֶה, אֲשֶׁר בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא רַק נִמְצָא, יוֹדֵעַ וְעַד שֶׁשָּׁם אֶמְצָעִיתָא דְּעָלְמָא, הַיְנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מַמָּשׁ, וְנִתְבַּטֵּל מֵעֵינָיו חֵיזוּ דְּהַאי עָלְמָא, כִּי בְּכָל מָקוֹם שֶׁרַק בָּא, שָׁם מוֹצֵא אֶת אַלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם"

(מתוך גחלי אש מכתב טו)

"מעמד הסיומים" לבחורי הישיבה בסיום ימי השובבי"ם הקדושים

לאחר שבועות ימי השובבי"ם הקדושים, בהם עורר מורינו שליט"א את אנ"ש לחטוף ולהוסיף לימודים קדושים בימים אלו, שזה התיקון שלנו, על ידי הרבה "עשה טוב" יפול הרע לגמרי ונזכה להיות יהודים כשרים לחיות חיי גן עדן בזה העולם. ובשיחות שמסר לבחורי הישיבה הקדושה "אור מוהרא"ש", עורר הרה"צ שליט"א שבחורים יקחו על עצמם יעדים קדושים לסיים כך וכך כל אחד כפי יכולתו. וברוך השם בחורי אנ"ש היקרים לא הטעו את עצמם, וחטפו הרבה טוב אמיתי ונצחי בימים קדושים אלו.

לכבוד כך נערך ב"שטיבל מוהרא"ש" אירוע מרגש בשם "מעמד הסיומים", עשרות בחורי חמד עלו וסיימו סטים שלמים מחלקי התורה הקדושה: מסכתות רבות מבבלי וירושלמי, ששה סדרי משנה, תיקוני זהר, מאות ספרי תהילים ועוד ועוד.

במעמד נשאו דברי חיזוק ראש הישיבה שליט"א, המשגיח הרה"ח ר' אלימלך שארף שליט"א, הרה"ח ר' דוד מזרחי שליט"א, ובשיא המעמד זכו לשמוע שיחת קודש מהרה"צ שליט"א ששמח מאד מאד בסיומים הנפלאים, ושמח לראות איך כל בחור מגיש את הרשימה שלו מה שזכה לקנות לעצמו, במהלך הדרשה עורר הרה"צ שליט"א על המשך הלימוד בחודש אדר שימשיכו להתמיד בחודש זה בתורה ותפילה בכל הכוחות, ולהתמיד במסכת מגילה לסימה עד פורים, לאחר הדרשה נערכה הגרלה על פרסים יקרי ערך. ברכת ישר כח לר' מיכאל בניזרי ני"ו על מימון הפרסים והשפע הגדול שהיה במעמד, ב"ה הבחורים יצאו עם חיזוק גדול להמשך עליה בתורה והתמדת הלימוד.

ילדי כיתות הגנים קיבלו את פני מורינו הרה"צ שליט"א לקביעת מזוזה

לרגל חנוכת האגף חדש לגנים, ההולכים ומתרחבים בס"ד בעוד ילדי ישראל טהורים שרוצים להתחנך בחינוך קדוש בדרך רבינו ז"ל על טהרת הקודש, זכו הילדים הזכים לקבל את פני מורינו הרה"צ שליט"א, שהגיע לקבוע את המזוזה.

בהגיע מורינו שליט"א למתחם הגנים, יצאו כל ילדי כיתות הגנים וקיבלו פניו בשמחה, מורינו שליט"א קבע את המזוזה, ולאחר מכן נכנס לכל כיתה לרוות נחת דקדושה מההשקעה הגדולה שנושאת פירות ב"ה, בראותו את עוצם קדושת הילדים הצדיקים, איך ששרים ומדברים דיבורי אמונה, מזמרים את התיקון הכללי בעל פה, לומדים משניות ומתנהגים בדרך ארץ נפלאה, מורינו שליט"א דיבר עם הילדים בשפתם והסביר להם כמה עליהם להודות להשם יתברך שנמצאים בגנים נפלאים כאלו, וחיזק אותם בהמשך לימוד ותפילה בשמחה. לסיום עברו הילדים לברכה וקבלת מיני מתיקה.

הרה"צ שליט"א הודה מקרב לב לצוות המסור על השקעתם האדירה בחינוך הילדים שיגדלו צדיקים אמתיים.

// אהבתי מעון ביתך

נדבך נוסף בשגשוג הקהילה הקדושה: בשבועות האחרונים נחנך המעון החדש והמפואר "מעון מוהרא"ש" - ובכך הושלמה כל מערכת המוסדות הקדושים על שמו הטהור של מקים ומייסד העיר הקדוש על שם רבינו ז"ל - מרן מוהרא"ש זי"ע. הצוות החדש נבחר בקפידה שיהיו בעלי יראת שמים שהילדים מגיל רכות יגדלו בטהרה.

// מלא קומתו

אנ"ש היקרים שנטלו חלק בכל מאודם בבנית הבית הגדול והקדוש לכבוד הראש השנה של רבינו ז"ל עוקבים בהתרגשות אחרי ההתקדמות הנפלאה בבנין, מורינו הרה"צ שליט"א בשיחה לאברכי הכולל, ביקש שאחרי שב"ה כולם לקחו חלק בגשמיות, שכעת כל אחד יקח על עצמו להתפלל הרבה להצלחת ולהתקדמות בבניה. בע"ה כולנו תפילה שבר"ה הבא עלינו לטובה, שיפתח לנו השם יתברך את דרך המלך ולא ישא גוי אל גוי חרב וגו', ונזכה שהבנין יעמוד כבר על תילו לתפארה לרווחת אנ"ש העולים אומנה, שיהיה אש"ל מלא בתכלית הטהרה והיישוב הדעת.

// מקוה ישראל מושיעו

מפקח המקוואות הנודע הרב מינצברג שליט"א הגיע ליבנאל עיר ברסלב לבדיקת הבורות והאוצרות של "מקוה מוהרא"ש", הרב התפעל מאוד מהמקוואות המהודרים, ובסיום הביקור העניק הרב את כשרותו.

// איזן דא צדיק

לרגל יום חמשה עשר בשבט, התאספו אנ"ש תושבי עיר ברסלב לסעודת פירות בראשות ראש חבורתנו מורינו הרה"צ שליט"א, וזכו לשיחת התחזקות נפלאה מקדושת היום לחיי היומיום.

// ונשלוח ספרים ביד הרצים

משלוח ספרי "שו"ת ברסלב" להפצה במרכז הארץ, יוצא מ"דפוס מוהרא"ש", שלא נח לרגע מקיום רצונו הטהור של עט"ר מוהרא"ש זי"ע - להאיר את העולם כולו באור עצות רבינו ז"ל.

הילולת מוהר"ש זי"ע

לקראת שקיעת החמה של ליל י"ז בשבט, החל ההר הידוע ביבנאל להשחיר מאדם, אלפים רבים מרחבי ארצינו הקדושה מילאו את רחבת בית העלמין, וקדם הציון הקדוש פרקו ליבם בתפילה ותחנונים, ואף גם בהודיה להשם יתברך, כמו שהתבטא מוהרא"ש זי"ע בתוקף המחלוקת הקשה, שעוד יבואו רבים ללחך עפר קברו ולהודות להשם יתברך על הספרים הנפלאים שזכה להשאיר בזה העולם. ואכן דברי הצדיק קמים ועומדים, לראות המוני עמך בית ישראל באים מכל קצוות הארץ ביום ההילולא קדישא לקשר נפשם עם הצדיק שמקשרם אליו יתברך.

ביום ההילולא של צדיק, מאיר כוחו הגדול והיא סגולה מיוחדת להתחיל מחדש ללכת בדרך הקדושה שהנחיל בעולם. אשר על כן התאספו אנשי שלומנו ושומעי לקחו בכל קצוות תבל, והתחזקו יחד להעלות על נס את המהפכה האדירה אותה החל בעולם, שמחסידות של כמה עשרות בודדים – כמו שהיתה חסידות ברסלב ואורה הגדול בעת שזכה להכירה – נהפכה לתנועה עולמית, עד שאין יהודי על פני הגלובוס ששמעו של רבינו הקדוש לא הגיע אליו, הודות למסירות נפשו והבטחתו החזקה: "עד היום האחרון שלי בזה העולם – אגלה ואפרסם את אמיתת מציאותו יתברך ועצותיו הקדושות של רבינו ז"ל, אדפיסם, אפיצם ואחלקם בכל תפוצות ישראל".

רבים, כאמור, הגיעו לציונו הקדוש הממוקם ביבנאל עיר ברסלב בגליל, שמאז ההסתלקות – משמש כאבן שואבת לרבבות, הבאים לפקוד את ציון הצדיק שהחזירם בתשובה שלימה, או עבור ישועה נצרכת, ובפרט בחורים ובחורות, שהבטחתו החזקה נחקקה על המצבה, שבאם יאמרו ספר תהילים לזכותו – יפעל עבורם ולא ינוח ולא ישקוט עד אשר ימצאו זיווגם ההגון להם מן השמים.

לאלו שנמנע מהם להגיע לציון בעצמם - למדנו בחדרו של רבינו הקדוש, אשר פניו שכלו חכמתו של הצדיק מונחים בתוך ספריו הקדושים, וזכינו בחסד חינם לקבל ירושה אדירת ממדים שהשאיר אחריו מוהרא"ש הקדוש בעולם: ספרים רבים מספור שרוחו ודעתו הקדושה טמונה בהם, ובפרט רבבות המכתבים מחיים הנפשות המאוגדים לספר הקדוש "אשר בנחל", בהם נהגה ונחייה את עצמנו בעצות רבינו הקדוש בתמימות ובפשיטות גמורה.

במקומות רבים נערכה סעודת הילולא לכבודו של צדיק, בה התאספו תלמידים להעלות על נס לימודי רבינו ז"ל שזכינו לקבל ממנו ז"ל. סעודת ההילולא המרכזית נערכה בעיר ברסלב, בראשות תלמידו הגדול ראש חבורתנו הרה"צ שליט"א, בבית הכנסת הגדול "היכל מוהרא"ש" בעיר, שדיבר מפעולתו של צדיק, להאיר לעם סגולה אור הצדיק האמת במסירות נפש עצומה, ומשמים נתנו לו מקום להתגדר בו, להפיץ לכל יושבי תבל עניין דרך הלימוד - שכל יהודי יש לו חלק ודרך איך להתמיד בכל חלקי התורה במתיקות בקלות ובנועם, ורבבות מליונים של דפי גמרא ופרקים משניות וכו' זכה לזכות את ישראל בהם על ידי סדר דרך הלימוד מרבינו ז"ל שפרסם בפרסום עצום, ואיך שזכה לגלות שכל בר ישראל יכול לדבר אל הקב"ה העומד על ידו ומצפה לשמוע כל דיבור ודיבור. ואף הרחיב לדבר על מפעלות מוהרא"ש בבנית הקהילה הקדושה, ורואים בחוש איך שגדולים צדיקים יותר מבחייהם, שרואים ישועות נפלאות בעניין התפתחות הקהילה הקדושה בכל פרט ופרט.

לאחר סעודת ההילולא, בשעה 1 אחר חצות לילה, עלה עם אנ"ש לציון הקדוש, שאף בשעת לילה מאוחרת כזאת היה הומה אדם. שם העתיר שעה ארוכה בתפילה.

בעליה לציון הקדוש התקיימה הכנסת אורחים בליל ההילולא, בה חולקו אלפי מנות אוכל ושתיה לכל הבאים, על ידי השותפים במצווה הר"ר אלעד נעים נ"י והר"ר יוסף בריגה נ"י, שהחיו את קהל ההמונים בטוב ליבם.

הבה נתחדש מחדש ללכת בדרך שסלל לנו, ללמוד ספרי הצדיק האמת ותלמידיו הקדושים, ולקחת מהם לימודי חיים, שהעיקר להסתכל על עצמו – למלאות כל יום וכל רגע בכל טוב אמיתי ונצחי, כאשר יראה עולמו בחייו המעיין בכתביו הרבים הנפלאים שהשאיר לנו ירושה בזה העולם.

תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו, זכותו תגן עלינו.

מכל העדות והחוגים עולים יבנאלה ושופכים שיח בציון הצדיק שרוצה לקרב כל בית ישראל להשם יתברך על ידי הצדיק האמת

בסעודת הילולא הרבתית בבית המדרש הגדול "היכל מוהרא"ש"

אלפי מנות האוכל והשתיה מוכנים לקראת הציבור הגדול באוהל הכנסת האורחים בעליה לציון

חד נדרא

וזהו?

רבבות מילאו את רחובות עיר התורה בני ברק בשחור, הורם הנזר והוסרה העטרה, הגאון הגדול שר התורה רבי חיים קנייבסקי זי"ע שהאיר את הדור בהתמדתו האדירה עלה לשמי מרומים, ומאות אלפים הגיעו לחלוק כבוד לגאון ולתורה הקדושה. הספדים נשמעו מפי בנים ומקורבים שהעלו על נס את גדלותו.

מורינו הרה"צ שליט"א השתתף עם חבורה מאנ"ש, ולאחר הלוויה נסע לבית המדרש "היכל הקודש" הותיק בעיר, שמאיר לעיר התורה מאור הצדיק עשרות שנים, ושם מסר, לבאי בית המדרש ולילדי ארגון "בית מוהרא"ש" בעיר, הספד אחר לגמרי... דיבורים אחר מיטת גאון התורה על פי דרך רבינו הקדוש זי"ע.

לרגל יום השנה הראשון, אנו מביאים את השיחה הנפלאה.

שָׁמַעְנוּ כָּעֵת בַּהֶסְפֵּדִים דְּבָרִים נִפְלָאִים מֵעֹצֶם הַתְּמָדָתוֹ שֶׁל הַגָּאוֹן שֶׁהָיָה מְקֻבָּל בְּכָל הָעוֹלָם כְּ"שַׂר הַתּוֹרָה", דְּבָרִים נִפְלָאִים, עַל שֶׁהָיָה צָרִיךְ לִכְתֹּב בְּאֶחָד מִסְּפָרָיו אוֹדוֹת חֲגָבִים וְהִנֵּה מַמָּשׁ 'רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה' – עָלָה חָגָב עַל חַלּוֹן הַבַּיִת...

בָּנָיו סִפְּרוּ בַּמֶּה הָיָה מְשַׂחֵק אִתָּם בְּשַׁבָּת אַחֲרֵי הַצָּהֳרַיִם, שֶׁהָיוּ לוֹקְחִים אֶת הַסֵּפֶר "מִכְלוֹל הַמַּאֲמָרִים וְהַפְּתָגָמִים", זֶה סֵפֶר שֶׁמּוֹהֲרָא"שׁ הָיָה מְשִׂתַּמֵּשׁ בּוֹ כְּשֶׁכָּתַב, לִפְנֵי שֶׁהָיוּ מַחְשְׁבִים יָכְלוּ לִמְצֹא כָּכָה מַאֲמָרֵי חֲזַ"ל, הָיוּ צְרִיכִים לִזְכֹּר אֶת הַמִּלָּה הָרִאשׁוֹנָה וְאָז יָכְלוּ לִמְצֹא לְפִי זֶה אֶת כָּל הַמַּאֲמָר. זֶה הָיָה הַמִּשְׂחָק שֶׁלָּהֶם: שֶׁהֵם הָיוּ אוֹמְרִים לָאַבָּא מַאֲמַר חֲזַ"ל מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר – וְהוּא הָיָה אוֹמֵר מִיָּד הֵיכָן זֶה כָּתוּב, מִבְּלִי שֶׁהָיָה צָרִיךְ אֶת הַסֵּפֶר... וְגַם הָיָה מוֹסִיף עוֹד מְרַאֵי מְקוֹמוֹת שֶׁלֹּא הָיוּ כְּתוּבִים... מַמָּשׁ "סֵפֶר תּוֹרָה" מְהַלֵּךְ, סִפְּרוּ דְּבָרִים נִפְלָאִים מַמָּשׁ.

> הָיָה צָרִיךְ לִכְתֹּב בְּאֶחָד מִסְּפָרָיו אוֹדוֹת חֲגָבִים וְהִנֵּה מַמָּשׁ 'רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה' - עָלָה חָגָב עַל חַלּוֹן הַבַּיִת...

וְזֶה עָרֵךְ לוֹ לְתוֹךְ הַמּוֹחַ?...

אָז קִימּוּ "יִקְרָא דְּשָׁכְבֵי" – סִפְּרוּ עַל הַכָּבוֹד שֶׁל הַמָּנוֹחַ, מוּבָא בַּגְּמָרָא בְּסַנְהֶדְרִין שֵׁשׁ שְׁנֵי חֲלָקִים בְּהֶסְפֵּד, יְקָרָא דִּשְׁכְבֵי וְיִקָרָא דְּחַיֵּי – הַכָּבוֹד שֶׁל הַמֵּת וְהַכָּבוֹד שֶׁל הַחַיִּים, שָׁמַעְנוּ סִפּוּרִים נִפְלָאִים עַל גְּדֻלָּתוֹ שֶׁלּוֹ, עֲדַיִן יֵשׁ חֵלֶק גָּדוֹל שֶׁצָּרִיךְ לְהַשְׁלִים **אֵיפֹה הַ'יִקְרָא דְּחַיֵּי' – הַכָּבוֹד שֶׁל הַחַיִּים?**

הַאִם הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל הַזֶּה קָם יוֹם אֶחָד בַּבֹּקֶר וְהוּא הָיָה בָּקִי בְּכָל הַתּוֹרָה, זֶה עָף לוֹ בְּבַת אַחַת לְתוֹךְ הַמּוֹחַ?...

מִקַּטְנוּתוֹ לָמַד תּוֹרָה, אָבִיו הַסְּטַיְפְּלֶר זִ״ע, חִנֵּךְ אוֹתוֹ לְכָךְ, שֶׁיַּעֲשֶׂה סִיּוּם הַשַּׁ״ס עַד הַבַּר מִצְוָה, גַּם אָבִיו הָיָה כֵּן, כָּל הַיּוֹם יָשַׁב עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה, אַף שֶׁהָיָה כְּבַד שְׁמִיעָה (הָיִיתִי אֶצְלוֹ כְּשֶׁלָּמַדְתִּי בְּבַחֲרוּתִי בִּבְנֵי בְּרַק, הָיוּ צְרִיכִים לִכְתֹּב לוֹ כִּי לֹא שָׁמַע), וְכָכָה חִנֵּךְ אֶת בְּנוֹ, מִצְּעִירוּתוֹ יָשַׁב רַבִּי חַיִּים זִ״ע וְהִתְמִיד וְסִיֵּם שַׁ״ס וְכָל הַסְּפָרִים, וְהִתְחִיל לִכְתֹּב אֶת סְפָרָיו, וְאַחַר כָּךְ רוֹאִים אֵיךְ שֶׁגָּדַל לְשַׁר הַתּוֹרָה.

אֲבָל לוֹמַר עוֹד פַּעַם וְעוֹד פַּעַם עָלָיו ״חַד בְּדָרָא, חַד בְּדָרָא״... (אֶחָד בַּדּוֹר) הוּא אָכֵן הָיָה כֵּזֶה, אֲבָל הַכַּוָּנָה הִיא לֹא שֶׁיֵּשׁ אֶחָד בַּדּוֹר וְזֶהוּ, הָלַךְ לִמְנוּחוֹת וְאוֹתָנוּ עָזַב לַאֲנָחוֹת... יוֹתֵר אֵין... שֶׁכָּל אֶחָד הוֹלֵךְ הַבַּיְתָה עִם הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁ״הָיָה חַד בְּדָרָא, זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ, נַעֲלֶה לְקִבְרוֹ״...

ו...??? – – –

– חַד בְּדָרָא יָכוֹל לִהְיוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד!

זֶהוּ לְמִדּוֹ הַטּוֹב שֶׁל רַבֵּנוּ זַ״ל, שֶׁלְּצַדִּיק יֵשׁ לוֹ כֵּזֶה כֹּחַ שֶׁנִּקְרָא ״כֹּחַ הַמּוֹשֵׁךְ״ – לִמְשֹׁךְ כָּל יְהוּדִי אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, **הוּא נוֹתֵן לוֹ אֶת הָרְצוֹנוֹת וְהַכִּסּוּפִים שֶׁגַּם הוּא יִהְיֶה ״חַד בְּדָרָא״**, בְּפָרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ עַל הַפָּסוּק ״וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל״ מְגִלָּה לָנוּ רַבֵּנוּ שֶׁמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ – הַצַּדִּיק הָאֱמֶת קוֹרֵא לְכֻלָּם, הוּא מוֹשֵׁךְ אוֹתָם אֶל הַקְּדֻשָּׁה, וּמְלַמֵּד אוֹתָם, הַצַּדִּיק רוֹצֶה לְהַכְנִיס תּוֹרָה בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, בַּזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ מוּבָא שֶׁמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ מִסְתּוֹבֵב תָּמִיד עִם הַמַּחֲשָׁבָה: **״אֵיךְ אֲנִי יָכוֹל לְהַכְנִיס בְּכָל אֶחָד אֶת הַהַשָּׂגוֹת שֶׁיֵּשׁ לִי, שֶׁכָּל יְהוּדִי יִזְכֶּה לָזֶה״.**

רַבִּי חַיִּים זִ״ע הָיָה בֶּאֱמֶת חֲתִיכָה שֶׁל תּוֹרָה, אֲבָל גַּם הָיָה תָּמִיד מַחְדִּיר בְּסוֹבְבָיו לִמּוּד תּוֹרָה, גַּם אִם הָיָה נִכְנָס אֲלֵיהֶם עָשִׁיר גָּדוֹל תּוֹמֵךְ תּוֹרָה, ״אַתָּה רוֹצֶה לַעֲזֹר לַתּוֹרָה? **נִפְלָא, אֲבָל הַאִם יֵשׁ לְךָ שְׁעוּרֵי תּוֹרָה גַּם כֵּן?״**, הוּא לֹא הִתְבַּיֵּשׁ וְלֹא פָּחַד, לֹא יָכְלוּ לְקַנּוֹת אוֹתוֹ עִם כֶּסֶף, ״תּוֹרָה! הַאִם אַתָּה לוֹמֵד תּוֹרָה?!״...

הוּא הָיָה מַמָּשׁ בָּקִי בְּתַנַ״ך עַל הַלָּשׁוֹן, מַמָּשׁ פִּלְאֵי פְּלָאִים, לָכֵן הוּא הָיָה מְמֻחֶה בְּשֵׁמוֹת, הוּא הָפַךְ אֶת כָּל הַתַּנַ״ך לָדַעַת אִם לְשֵׁם מְסֻיָּם יֵשׁ מָקוֹר, יֵשׁ שֵׁמוֹת שֶׁלֹּא כָּל כָּךְ מְכֻרִים, לְמָשָׁל אֶחָד בָּא לְפָנָיו שֶׁנָּתַן לְבִתּוֹ אֶת הַשֵּׁם ״נַגַּהּ״, מִישֶׁהוּ יוֹדֵעַ מִשֵּׁם כָּזֶה? כְּמוֹ ״מְפִיקִים נַגַּהּ״, בַּתַּנַ״ך כָּתוּב שֶׁאֶחָד מֵהַבָּנִים שֶׁל דָּוִד הָיָה שְׁמוֹ נַגַּהּ, אֲבָל זֶה הָיָה בֵּן, אָז עַל הַמָּקוֹם עָנָה לוֹ רַבִּי חַיִּים ״זֶה שֵׁם שֶׁל בֵּן״... הוּא פָּסַק לוֹ שֶׁיִּכְתֹּב אֶת זֶה עִם ו', בַּתַּנַ״ך כָּתוּב בְּלִי ו', אָז כָּכָה זֶה יִהְיֶה שֵׁם שֶׁל בַּת.

כֻּלָּם יוֹדְעִים שֶׁסִּיֵּם אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָלָהּ בְּכָל עֶרֶב פֶּסַח, מַה עָשָׂה הַשָּׁנָה שֶׁזּוֹ שְׁנַת הָעִבּוּר? פִּלְאֵי פְּלָאִים הוּא סִיֵּם אֶת זֶה הַשָּׁנָה בְּפוּרִים. כָּכָה חוֹדֶשׁ אֲחַד בִּשְׁנַת הָעִבּוּר הוּא מַקְדִּישׁ לִכְתֹּב תְּשׁוּבוֹת לָאֲנָשִׁים, יֵשׁ לוֹ חוֹדֶשׁ אֶחָד שֶׁל חֹפֶשׁ שֶׁיָּכוֹל יוֹתֵר לְהִתְמַקֵּד עַל תְּשׁוּבוֹת לָאֲנָשִׁים.

יֵשׁ סֵפֶר נִפְלָא שֶׁפֻּרְסַם, בְּשֵׁם ״הַחוֹבוֹת״ שֶׁל רַבִּי חַיִּים, שֶׁהוּא אָמַר פַּעַם שֶׁיֵּשׁ לוֹ הַרְבֵּה חוֹבוֹת, בָּאוּ אֲנָשִׁים וְאָמְרוּ: ״נַעֲזֹר לָרַב, נִתֵּן כֶּסֶף״... נַעֲנָה רַבִּי חַיִּים: ״מַה כֶּסֶף... יֵשׁ לִי חוֹבוֹת לְהַשְׁלִים אֶת הַשְּׁעוּרִים שֶׁלִּי, הָיִיתִי אָז בַּחֲתֻנָּה אוֹ בְּאֵיזֶה מָקוֹם וּפִסְפַּסְתִּי כַּמָּה זְמַן מִלִּמּוּד הַתּוֹרָה״. זֶה סֵפֶר נִפְלָא שֶׁמְּלֵא בְּתִמּוּנוֹת שֶׁרוֹאִים אוֹתוֹ בָּהֶם לוֹמֵד וְכָתוּב אֵיזֶה לִמּוּד זֶה, כָּל הַשָּׁעוּרִים שֶׁלּוֹ, עֲרֵמוֹת שֶׁל סְפָרִים (כָּכָה הָיָה גַּם אֵצֶל מוֹהֲרָא״ש), תַּנַ״ך, בַּבְלִי יְרוּשַׁלְמִי תּוֹסֶפְתָּא, זֹהַר תִּקּוּנֵי זֹהַר, תִּקּוּן חֲצוֹת, וְעוֹד וְעוֹד, כָּל דָּבָר צִלְּמוּ.

נוּ תַּעֲשׂוּ חֶשְׁבּוֹן, הוּא הָיָה בֶּן תִּשְׁעִים וְאַרְבַּע, וְהָיָה מְסַיֵּם כָּל זֶה כָּל שָׁנָה! נֹאמַר שֶׁסִּיֵּם זֹאת **שְׁמוֹנִים שָׁנָה, אוֹ אֲפִלּוּ שִׁבְעִים אוֹ שִׁשִּׁים פְּעָמִים, כָּל הַתּוֹרָה כְּלָלָהּ!...**

תְּחַקֶּה אוֹתוֹ!

בַּחוּרִים צְעִירִים, יְלָדִים צְעִירִים, אַבְרֵכִים צְעִירִים, לֹא מְשֻׁנֶּה בְּאֵיזֶה גִּיל אַתָּה, תְּחַקֶּה אוֹתוֹ! **״חַד בְּדָרָא״ הָיָה בְּשִׁבְיל לְהַרְאוֹת דְּגְמָא חַיָּה!**, מְצַדִּיק כָּזֶה צְרִיכִים לָקַחַת לִמּוּד חַי מִדְּמוּתוֹ, מַה הוּא עָשָׂה, אַל תַּחֲשֹׁב שֶׁפִּתְאוֹם הָיָה אַבָל לוֹמַר עוֹד פַּעַם וְעוֹד פַּעַם וְעַל ״חַד בְּדָרָא, חַד בְּדָרָא״... (אֶחָד בַּדּוֹר) הוּא אָכֵן הָיָה כֵּזֶה כַּוָּנָה הִיא לֹא שֶׁיֵּשׁ אֶחָד בַּדּוֹר וְזֶהוּ הָלַךְ לִמְנוּחוֹת וְאוֹתָנוּ עָזַב לַאֲנָחוֹת... יוֹתֵר אֵין... שֶׁכָּל אֶחָד הוֹלֵךְ הַבַּיְתָה עִם הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁ״הָיָה חַד בְּדָרָא, זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ, נַעֲלֶה לְקִבְרוֹ״... ו...???

אֵינְצִיקְלוֹפֶדְיָה, בָּקִי בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָלָהּ, תַּחֲשֹׁב – **״מַה זֶּה מוֹסִיף לִי?!״**

תַּתְחִיל כָּכָה לִלְמֹד בְּסֵדֶר דֶּרֶךְ הַלִּמּוּד שֶׁרַבֵּנוּ זַ״ל גִּלָּה לָנוּ, זֶה הַלִּמּוּד שֶׁאֲנַחְנוּ לוֹקְחִים, בָּאִים לַלַּוְיָה מְכַבְּדִים אֶת הַנִּפְטָר, **אֲבָל אֲנַחְנוּ לוֹקְחִים מִזֶּה גַּם כָּבוֹד לְעַצְמֵנוּ.**

נ״ב! חֻמָּשׁ צָרִיךְ לִגְמֹר כָּל שָׁנָה שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד תַּרְגּוּם, תּוֹסִיף אֶת הַנַּ״ךְ, בַּתַּנַ״ך יֵשׁ פְּרָקִים בְּעֶרֶךְ כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ בַּמִּשְׁנָיוֹת, אִם תִּלְמַד פֶּרֶק אֶחָד תִּסַּיֵּם בְּשָׁנָה וָחֲצִי, וְאִם שְׁנַיִם – תְּסַיֵּם בִּשְׁלֹשֶׁת רְבָעֵי שָׁנָה. לֹא מְשַׁנֶּה כַּמָּה, אֲבָל **שֶׁיִּהְיֶה עִם עִקְבִיּוּת כָּל יוֹם, עִם יַעַד שֶׁאֲנִי רוֹצֶה לְסַיֵּם.**

מִשְׁנָיוֹת, כַּמָּה מוֹהֲרָא״ש מִלֵּא כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ מִשְׁנָיוֹת, זִכָּה אֶת הָעוֹלָם בְּמִילְיוֹנֵי פִּרְקֵי מִשְׁנָיוֹת, לְכָל כָּךְ הַרְבֵּה בַּחוּרִים וַאֲבְרֵכִים וִילָדִים. אִם לוֹמְדִים ח״י פְּרָקִים מְסַיְּמִים כָּל חֹדֶשׁ, אֲבָל לְפָחוֹת פֶּרֶק – תְּסַיֵּם בְּשָׁנָה וָחֲצִי.

גְּמָרָא, בַּבְלִי יְרוּשַׁלְמִי תּוֹסֶפְתָּא, אֲנַחְנוּ הִדְפַּסְנוּ מַהֲדוּרָה מְפֹאֶרֶת שֶׁל הַתּוֹסֶפְתָּא וְהֵבִיאוּ אֶת זֶה לְרַבִּי חַיִּים, וְהוּא נֶהֱנָה מִכָּךְ, מִי פַּעַם לָמַד תּוֹסֶפְתָּא... זֶה אַף פַּעַם לֹא הָיָה מְדֻפָּס אֶלָּא בְּסוֹף הַשַּׁ״ס בְּאוֹתִיּוֹת קְטַנּוֹת וּשְׁבוּרוֹת, מָלֵא

מורנו הרה״צ שליט״א במסע הלויה

שכל אחד יהיה "חד בדרא"... בשיחה עם הילדים

בְּטָעוּיוֹת... וּמוֹהֲרָא"שׁ הִכְנִיס בָּעוֹלָם תּוֹסֶפְתָּא הַיּוֹמִי, כָּל יוֹם פֶּרֶק, זֶה אַפִּלּוּ פָּחוֹת מִמִּשְׁנָיוֹת, מִשְׁנָיוֹת לוֹקֵחַ שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה חֲדָשִׁים לְסַיֵּם אִם לוֹמְדִים פֶּרֶק, וְזֶה אַרְבַּע עֶשְׂרֵה חֲדָשִׁים, אֲבָל כָּל אֶחָד לְפִי מַה שֶּׁהוּא יָכוֹל! כָּל יוֹם!

בַּלּוּחוֹת שֶׁלָּנוּ מְדֻפָּס דַּף יוֹמִי בַּבְלִי, דַּף יוֹמִי יְרוּשַׁלְמִי וְתוֹסֶפְתָּא. בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית הוֹסִיפוּ תַּנַ"ךְ וְרַמְבַּ"ם הַיּוֹמִי, אִם יֵשׁ רָצוֹן יְכוֹלִים, אִם אֵין רָצוֹן מַה יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת, בְּלִי רָצוֹן הָאָדָם עָסוּק מִדַּי, יֵשׁ לוֹ כָּל מִינֵי עִנְיָנִים... **אֲבָל הִנֵּה הָיָה צַדִּיק כָּזֶה שֶׁהוּא דֻּגְמָא לְכֻלָּם, הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נָתַן לוֹ אֲרִיכוּת יָמִים וְהוּא הֵרָאָה לְכֻלָּם מַה שֶּׁעוֹשִׂים עִם הַיָּמִים וְהַלֵּילוֹת.**

הַכַּוָּנָה הִיא לֹא שֶׁאָסוּר לַעֲבֹד וְכוּ', וְלֹא שֶׁאָסוּר לֵילֶד לְשַׂחֵק, צְרִיכִים הַכֹּל, יָפָה תּוֹרָה עִם דֶּרֶךְ אֶרֶץ, אֲבָל יֵשׁ לְךָ גַּם יַעַד וְסֵדֶר לַעֲשׂוֹת שִׁעוּר בְּתַנַ"ךְ, מִשְׁנָיוֹת בַּבְלִי יְרוּשַׁלְמִי תּוֹסֶפְתָּא, מִדְרָשׁ רַבָּה מִדְרָשׁ תַּנְחוּמָא, זֹהַר תִּקּוּנִים רַמְבַּ"ם טוּר וְשֻׁלְחָן עָרוּךְ, אֵלּוּ הַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שְׁעוּרִים בְּחֶלְקֵי הַתּוֹרָה שֶׁמּוֹהֲרָא"שׁ עוֹרֵר אוֹתָנוּ עֲלֵיהֶם.

(מוֹהֲרָא"שׁ פַּעַם אָמַר, שֶׁהֲרֵי יֵשׁ אֶת הַמִּצְוָה לָתֵת מַעֲשֵׂר, וּמִי שֶׁיָּכוֹל נוֹתֵן חֲמֵשׁ, וְאָמַר מוֹהֲרָא"שׁ שֶׁאֵלּוּ הֵם הַמַּעֲשֵׂר וְהַחֲמֵשׁ שֶׁלָּנוּ – הַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שְׁעוּרִים בְּכָל יוֹם...)

תֵּן לוֹ לְשַׂחֵק אֲבָל תֵּן לוֹ ללמד גַּם כֵּן! תַּחֲנֵךְ אוֹתוֹ שֶׁיַּתְחִיל לָקַחַת תַּנַ"ךְ בַּיָּדַיִם שֶׁלּוֹ, יִקַּח מִשְׁנָיוֹת וְיַעֲשֶׂה סִיּוּמִים, בִּגְרָסָא, יֵשׁ מִכְתָּב מֵהַגָּאוֹן זַצַ"ל, שֶׁכּוֹתֵב בְּפֵרוּשׁ שֶׁאִם אָדָם סַיִּם לְמוּד בִּגְרָסָא, אֶפְשָׁר לְהַגִּיד קַדִּישׁ וְלַעֲשׂוֹת סִיּוּם

קְצָת לְפִי הַכּוֹחוֹת שֶׁלְּךָ

אַשְׁרֵי מִי שֶׁיָּכוֹל לִזְכּוֹת לָזֶה, זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת לְאָדָם אוּלַי יוֹתֵר מִדַּי, אָז תַּתְחִיל קְצָת לְפִי הַכּוֹחוֹת שֶׁלְּךָ, אַל תֹּאמַר שֶׁהַגָּאוֹן הַהוּא הָיָה מַשֶּׁהוּ מְיֻחָד, לֹא שַׁיָּךְ לְכָל אֶחָד... **הוּא הָיָה מְיֻחָד אָכֵן, כִּי הוּא לֹא הִטְעָה אֶת עַצְמוֹ!,** רַבֵּנוּ אוֹמֵר בְּשִׂיחוֹת הָרַ"ן (בְּשִׂיחָה נא) שֶׁהָעוֹלָם מַטְעֶה אֶתְכֶם אַל תִּתְּנוּ אֶת עַצְמְכֶם לְהַטְעוֹת, יֵשׁ כָּל מִינֵי דְּמְיוֹנוֹת שֶׁמּוֹנְעִים לִלְמֹד תּוֹרָה בִּפְשִׁיטוּת וּתְמִימוּת.

"שֹׂר הַתּוֹרָה" כָּזֶה נִפְטַר אֲבָל הִשְׁאִיר לָנוּ יְרֻשָּׁה, הַיְרֻשָּׁה הִיא לֹא לְסַפֵּר שֶׁהָיָה "חַד בְּדָרָא" וְכָל הַסִּפּוּרֵי פְּלָאוֹת, נִפְלָאוֹת בֶּאֱמֶת, מִי שֶׁדָּבוּק בַּתּוֹרָה בֶּאֱמֶת הַכֹּל מַגִּיעַ אֵלָיו, אִם הוּא צָרִיךְ חָגָב, זֶה יַגִּיעַ, אֲבָל אֵיךְ הוּא אֵיךְ מַגִּיעִים לָזֶה? הַתְמָדַת הַתּוֹרָה, בְּכָל הַזְּרִיזוּת.

אֵין מְקֻדָּם וּמְאֻחָר בַּתּוֹרָה, גַּם יְלָדִים צְרִיכִים לְחַנֵּךְ כְּבָר לַהַתְמָדָה, "לֹא, הוּא עֲדַיִן יֶלֶד, לֹא צְרִיכִים לְהַעֲמִיס עָלָיו, תֵּן לוֹ לְשַׂחֵק".... **תֵּן לוֹ לְשַׂחֵק אֲבָל תֵּן לוֹ לִלְמֹד גַּם כֵּן!,** תְּחַנֵּךְ אוֹתוֹ שֶׁיַּתְחִיל לָקַחַת תַּנַ"ךְ בַּיָּדַיִם שֶׁלּוֹ, יִקַּח מִשְׁנָיוֹת וְיַעֲשֶׂה סִיּוּמִים, הוּא עֲדַיִן לֹא מֵבִין? זֶה בְּסֵדֶר, בִּגְרָסָא, יֵשׁ מִכְתָּב מֵהַגָּאוֹן זַצַ"ל, שֶׁכּוֹתֵב בְּפֵרוּשׁ שֶׁאִם אָדָם סַיִּם לְמוּד בִּגְרָסָא, אֶפְשָׁר לְהַגִּיד קַדִּישׁ וְלַעֲשׂוֹת סִיּוּם. אִם מְחַנְּכִים יְלָדִים כָּכָה הֵם גְּדֵלִים צַדִּיקִים.

הִנֵּה יֵשׁ כָּאן בְּבֵית מִדְרָשׁ אַרְגּוּן "בֵּית מוֹהֲרָא"שׁ", יְלָדִים אַתֶּם לוֹמְדִים מִשְׁנָיוֹת? אַשְׁרֵיכֶם! הֵם עֲדַיִן יְלָדִים, הֵם מְשַׂחֲקִים, אֲבָל לוֹמְדִים! כְּשֶׁהֵם יִגְדְּלוּ גַּם הֵם יַעֲשׂוּ אוֹתוֹ מִשְׂחָק: אֶחָד יֹאמַר אֵיזוֹ מִשְׁנָה וְאַחֵר יֹאמַר הֵיכָן זֶה כָּתוּב.

כְּשֶׁמּוֹהֲרָא"שׁ הָיָה בָּחוּר, הוּא הָיָה פַּעַם בְּיַחַד עִם אָבִיו בְּאֵיזוֹ אֲסֵפָה שֶׁל רַבָּנִים, וְאֶחָד הָרַבָּנִים אָמַר: "כָּתוּב בְּ"אִגֶּרֶת הָרַמְבַּ"ן: "מַעֲשֶׂיךָ יְקָרְבוּךָ וּמַעֲשֶׂיךָ יְרַחֲקוּךָ". וּמוֹהֲרָא"שׁ אָז יָשַׁב בַּצַּד וְלָמַד מִשְׁנָיוֹת, וְקָרָא לְעֻבָּרָם: "רַבּוֹתַי, זוֹ מִשְׁנָה מְפֹרֶשֶׁת!", הֵם חִיְּכוּ עָלָיו, וְאָז הוּא הוֹצִיא לָהֶם אֶת הַמִּשְׁנָיוֹת מַסֶּכֶת עֵדוּיוֹת פֶּרֶק ה' וְהֶרְאָה לָהֶם...

אֵיךְ מַגִּיעִים לָזֶה? אִם לוֹמְדִים! יְלָדִים צְעִירִים תַּתְחִילוּ לִלְמֹד וְלַעֲשׂוֹת סִיּוּמִים בְּמִשְׁנָיוֹת בַּגְּמָרָא, אַי אַתֶּם עֲדַיִן לֹא מְבִינִים? בְּסֵדֶר "גָּרְסָה נַפְשִׁי לְתַאֲוָה", הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת (עֲבוֹדָה זָרָה יט.) **שֶׁאָדָם יִלְמַד תּוֹרָה אֲפִלּוּ שֶׁלֹּא מִבִּין,** וְגַם (שַׁבָּת סג.): "לְעוֹלָם לִגְמוֹר אִינִישׁ וַהֲדַר לִסְבּוֹר" – **תַּתְחִיל עִם גְּרָסָא, לִגְרֹס הַרְבֵּה,** וְאַחַר כָּךְ לְאַט לְאַט תַּתְחִיל לְהָבִין, אַתֶּם עֲדַיִן יְלָדִים קְטַנִּים אֲבָל בְּמֶשֶׁךְ הַזְּמַן מִתְגַּדְּלִים וּמְבִינִים יוֹתֵר. יְלָדִים הֱיִיתֶם הַיּוֹם בַּהֲלָוָיָה הַגְּדוֹלָה? זֶה מַה שֶּׁעָשָׂה רַבִּי חַיִּים, שֶׁהוּא כְּשֶׁהָיָה יֶלֶד הוּא הִתְחִיל לִלְמֹד הַכֹּל, תַּנַ"ךְ מִשְׁנָיוֹת גְּמָרָא, לָמַד וְגָרַס, כָּל כָּךְ הַרְבֵּה שָׁנִים עַד שֶׁנַּעֲשִׂים מְלֵאִים עִם הַתּוֹרָה.

זֶה "יְקָרָא דְּחַיֵּי", זֶה מַה שֶּׁאֲנַחְנוּ צְרִיכִים, כְּשֶׁמַּסְפִּידִים צַדִּיק גָּדוֹל כְּזֶה שֶׁלֹּא יִהְיֶה עִקָּר חָסֵר מִן הַסֵּפֶר, שֶׁמַּגִּידוּ שֶׁהוּא הָיָה גָּדוֹל גָּדוֹל גָּדוֹל, **אֱמֶת, אֲבָל מַה אִתִּי?** הוּא הָיָה גָּדוֹל וְהוּא לִמֵּד אוֹתָנוּ אֵיךְ גַּם לִהְיוֹת גָּדוֹל, שֶׁאֲנַחְנוּ גַּם נַתְחִיל.

"אֵין מְאֻחָר בַּתּוֹרָה"

אָסוּר גַּם לוֹמַר: "אֲנִי כְּבָר פִּסְפַּסְתִּי אֶת הָרַכֶּבֶת, אֲנִי כְּבָר אַבְרֵךְ מְבָרֵךְ" וְכוּ', "אֵין מְאֻחָר בַּתּוֹרָה", רַבֵּנוּ מְלַמֵּד אוֹתָנוּ אֵיךְ לִהְיוֹת תְּינוֹקוֹת – לְהַתְחִיל כָּל פַּעַם מֵחָדָשׁ, בַּמִּשְׁכָּן הָיָה אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ שֶׁבְּתוֹכוֹ הָיָה לוּחוֹת הָעֵדוּת,

עַל הַלּוּחוֹת הָיוּ הַכְּרוּבִים שֶׁהָיוּ לָהֶם פָּנִים שֶׁל תִּינוֹק, לְלַמֵּד אוֹתָנוּ – **אַתָּה רוֹצֶה לִלְמֹד תּוֹרָה? תִּהְיֶה תִּינוֹק,** אֲנִי מַתְחִיל עַכְשָׁו לִלְמֹד אֲפִלּוּ שֶׁאֲנִי כְּבָר מְבֻגָּר, עַכְשָׁו נוֹלַדְתִּי מֵחָדָשׁ וַאֲנִי בָּא לִלְמֹד עִם פְּרִישְׁקַייט – רַעֲנַנּוּת, אִם אָדָם תָּמִיד כְּמוֹ תִּינוֹק הוּא נִקְרָא תִּינוֹקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן, הוּא יִזְכֶּה לְקַבֵּל מֵהַמְלַמֵּד שֶׁלּוֹ מֵהָרַבִּי, מֵהַצַּדִּיק.

זֶה שֶׁכָּתוּב בְּפָרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ "וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה" מֹשֶׁה רַבֵּנוּ קוֹרֵא לְכֻלָּם וּמוֹשֵׁךְ אוֹתָם, אָדָם נִמְשָׁךְ לִפְעָמִים לְדְבָרִים לֹא טוֹבִים שֶׁהוֹרְסִים אֶת הַכֹּל, אִם חַס וְשָׁלוֹם אָדָם נִמְשָׁךְ אַחַר מַכְשִׁירִים טְמֵאִים וְכָל הַמֶּדֶה שֶׁיֵּשׁ, שֶׁאָסוּר לְהִתְחַבֵּר אֶל זֶה, אֲבָל זֶה יֵצֶר הָרַע שֶׁמּוֹשֵׁךְ, אָז אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לִהְיוֹת נִמְשָׁכִים לַצַּדִּיק, שֶׁמּוֹשֵׁךְ אוֹתָנוּ לְמִשְׁכָּן, לַאֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ שֶׁל הַכְּרוּבִים וְהַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה. זֶה מַה שֶּׁאֲנַחְנוּ צְרִיכִים לָקַחַת מֵהַפְּטִירָה שֶׁל הַגָּאוֹן שַׂר יִשְׂרָאֵל שַׂר הַתּוֹרָה, שֶׁיֵּשׁ דֶּרֶךְ לְחַקּוֹת אוֹתוֹ, הוּא הָיָה בָּשָׂר וָדָם, וְהוּא לָמַד בְּהַתְמָדָה, אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְחַקּוֹת אוֹתוֹ, וַאֲנַחְנוּ נִקַּח אֶת עַצְמֵנוּ לְלִמּוּד הַתּוֹרָה גַּם אִם אַתָּה לֹא מֵבִין – אַל תִּסְתַּכֵּל עַל זֶה, תַּתְחִיל לִגְרֹס, תֹּאמַר עוֹד פֶּרֶק בַּתַּנַ"ך, עוֹד פֶּרֶק מִשְׁנָיוֹת, דַּפִּים בַּבְלִי יְרוּשַׁלְמִי תּוֹסֶפְתָּא, זֹהַר וְתִקּוּנִים וְכוּ', כָּכָה תַּגִּיעוּ וְתִהְיוּ כְּמוֹ הַצַּדִּיק הַזֶּה, שֶׁיִּהְיֶה כַּמָּה "חַד בְּדָרָא"... **יָכוֹל לִהְיוֹת הַרְבֵּה "אֶחָד בַּדּוֹר"...**

שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר שֶׁזְּכוּתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק יָגֵן עַל עַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁבֶּאֱמֶת נִקַּח מִמֶּנּוּ אֶת הַלִּמּוּד הַזֶּה אֵיךְ צְרִיכִים לְהִכָּנֵס בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, לֹא מְשַׁנֶּה בְּאֵיזֶה גִּיל אֲנַחְנוּ, שֶׁזֶּה יִהְיֶה הַיַּעַד שֶׁלָּנוּ לְהַגִּיעַ לְכָל הַלִּמּוּדִים הָאֵלּוּ. וּזְכוּת רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ שֶׁמְּלַמֵּד אוֹתָנוּ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ שֶׁיִּהְיֶה נֶחָמָה אֲמִתִּית לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל וּבְעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יְבֻלַּע הַמָּוֶת לָנֶצַח.

הגר"ח קנייבסקי ענה: תגיד, זה גם חשוב!

ידוע ומפורסם בעולם כולו דרך הלימוד הנפלא שגילה לנו רבינו ז"ל בשיחות הר"ן שיחה ע"ו, שהופצה על פני תבל על ידי הקונטרס הנפלא "סדר דרך הלימוד" שנכתב על ידי מוהראנ"ש זי"ע והודפס מאז במליוני עתקים. מסמך מרתק פורסם על ידי כולל 'קבר רחל' בראשות הרב קלוגר שליט"א, בה מובא מילה במילה שיחה נפלאה בה שואל הרב קלוגר את מרן הגר"ח קנייבסקי בעניין דרך הלימוד:

גילוי דעת תורה נדיר והיסטורי מאת שר התורה:

לכבוד סיום הש"ס העולמי. גילה שר התורה מרן הרב חיים קנייבסקי, את דעתו בעניין לימוד גמרא ותפילה. האם יש עניין בלימוד גמרא ללא הבנה והאם לימוד גמרא בלי רש"י נחשב סיום. מדוע לא מספיק להתפלל תפילות קבועות ויש להתפלל לה' במילים אישיות כדבר איש אל רעהו?

שאלות אלו ועוד נשאל שר התורה והנה הן לפניכם. תורת חיים.

שאלה: מאיזה גיל יש לעורר את הבנים ללמוד את כל הש"ס?

הגר"ח: מו"ר מרן הגרמי"ל לפקוביץ זצ"ל אמר בשם החזון אי"ש שעד בר המצווה צריך לסיים ש"ס.

שאלה: וכי זה לא "תפסת מרובה" מדי, לסיים ש"ס עד בר המצווה?

הגר"ח: לא לדעת ש"ס דורכלערנען (לעבור על) ש"ס. גם אני למדתי עם בני ש"ס עד בר המצווה.

שאלה: אם הילד אומר בלי הבנה, או בגדול למשל, שנוסע למקום רחוק ורוצה לנצל את הזמן. האם יש עניין באמירת דפי גמרא מבלי שמבין כלל?

הגר"ח: בוודאי. בגמ' שבת סג "ליגמר אינש והדר ליסבר אף לא ידע מאי קאמר".

שאלה: האם קטן שלמד מסכת, נחשב "סיום" לגבי הגדולים לאכול בשר בתשעת הימים או לפטור תענית בכורים בערב פסח?

הגר"ח: כן.

שאלה: מרן שליט"א בירך יהודי אחד שילמד תרי"ג פעמים את כל הש"ס, איך זה ייתכן?

הגר"ח: בהרהור אפשר בזמן מועט לעבור על כל הש"ס.

שאלה: האם החזון אי"ש היה נוהג לעשות סיום ביארצייט?

הגר"ח: החזון אי"ש כשהיה לו יארצייט היה לוקח גמרא חולין ועובר בהרהור כשעה או שעתיים ועושה 'סיום'.

שאלה: מי שישב בשיעור דף היומי, האם יכול לעשות 'סיום' כי הרי לא אמר בפיו את כל הגמרא?

הגר"ח: אפשר לעשות 'סיום' על הרהור (עפ"י הגר"א) וכש"כ על שמיעה ששומע כעונה.

שאלה: האם גמרא בלי רש"י נחשב ל'סיום'?

הגר"ח: כן. גם בימי אביי שאמר "עבידנא יומא טבא לרבנן" היה הלימוד בלי רש"י.

שאלה: חיסר קצת במסכת, האם נחשב 'סיום'?

הגר"ח: אין זה קריאת התורה שכל אות מעכבת אלא כשחיסר סוגייה שלמה.

שאלה: למד כל המסכת ולא עשה סיום עדיין. רק התחיל חזרה, לחזור מתחילת המסכת, האם כשגומר יכול לעשות ב' פעמים סעודת "סיום"?

הגר"ח: כן.

שאלה: נוסח התפילות שאומרים בסיום מסכת ב'הדרן', האם מותר לומר זאת בשבת?

הגר"ח: כן

שאלה: מה יעשה מי שרואה שאינו מצליח ללמוד ולזכור את כל הש"ס, למרות שכבר שנים רבות שהוא כל כך משתוקק לזה אבל הוא מצליח בפועל?

הגר"ח: להתפלל, התפילה מועילה על הכול.

שאלה: באיזה מקום בתפילה להתפלל על זה?

הגר"ח: בכל התפילה. אבל לא מספיק התפילות הקבועות בשמונה עשרה אלא צריך גם להתפלל לה' במילים אישיות (אייגענע וועדטער) ולדבר אליו כדבר איש אל רעהו, עיין ביאור הלכה סי' תקעא.

שאלה: מה להתפלל על רבנו בקבר רחל?

הגר"ח: שיתנו לי ללמוד.

יעקב מאיר חשין ז"ל - בחור מופלא מיקירי אנ"ש, מתבקש לישיבה של מעלה בדמי ימיו, ומותיר אחריו **יומן אישי שטלטל את הציבור** בימי השבעה

"אתם יודעים למה הוא כתב את זה?", פנה האב השכול למאות המנחמים, "הוא רצה להראות מה הכח של מוהרא"ש, שבזכותו הוא זכה לכל זה!"

ידיו של ישראל אהרן חשין – האב השכול – רעדו, אך לפני יומיים התבשר בבשורה הקשה מכל – הוא איבד את בנו מחמדו יעקב מאיר ז"ל בתאונה טראגית ומחרידה, וכעת הגישו לו את חפציו האישיים. בין החפצים היתה מחברת, מלאה בכתב ידו המוכר עד כאב של הנפטר.

מהרגע ההוא, בו עיניו רצו על השורות הצפופות במחברת, הקריא האב את תוכנה לזרם המנחמים הגדול, לאלפי היהודים שבאו למזוג כוס תנחומים למשפחה היקרה.

במחברת היה רשום סיפור התקרבות לעצות רבינו ז"ל, שיעקב מאיר ז"ל העלה על הכתב שבועיים לפני פטירתו, המילים עוררו הדים של התפעלות גדולה שהגיעה עד לכותרות החדשות:

"הסיפור התחיל כשהייתי בחור צעיר, באתי להתפלל בבית הכנסת של ברסלב במקלט ברמות ד', שהיתה לי אז שם שמחה משפחתית והתפללתי שם בשבת בבוקר, וראיתי בחור שמתפלל בהתעוררות גדולה ובקול רם ונעים, וזה מאד החיה אותי, כי חיפשתי 'עבודה', וראיתי שבברסלב יש 'עבודה', אחרי זה דיברתי עם הבחור, והוא אמר לי שכל ההתעוררות שלו היא מזה שרגיל ללמוד ספרים של מוהרא"ש ז"ל, וזה מכניס לו התעוררות.

כשהייתי בישיבה קטנה בשיעור ב', בערך בגיל 16, בער ליבי מאד אליו יתברך וחיפשתי לעבוד את ה' יתברך, ולמדתי אז בישיבת נדבורנה בבני ברק משום שאבי שליט"א היה מקושר לאדמו"ר ז"ל ... "ואז התחלתי להתפלל בהתלהבות וברציונת וכו'. והיה לי מאוד קשה ללמוד, כי לא הבנתי את הלימוד וזה מאוד כאב לי,

והמשגיח הנ"ל קנה לי גמרא שוטנשטיין, ובכל אופן לא יכלתי ללמוד, ורציתי מאוד ללמוד אבל לא היה לי דרך ללמוד, ורציתי רק לברוח מהלימוד והשיעור".

ואז נכנס בישיבה שלנו בחור ברסלבר בשם ... נ"י ... והיה מדבר איתי על ברסלב ולמדתי איתו חברותא, וראיתי הנהגתו איך שהיה הולך ברחוב עם 'ליקוטי תפילות' ואומר. ואז התחלתי ללמוד ספרי ברסלב, חיי מוהר"ן וכו'.

מציאת הספר וההתקרבות

ואז נכנסתי לישיבה הגדולה נדבורנה, ובהתחלת השנה נסעתי לאומן לראש השנה. ומצאתי שם ליד הציון ספר קטן בשם: 'אשר בנחל' – כרך כז שאז הדפיסו את זה ככרך קטן. וזה הפיץ המפיץ היקר ר' יענק'ל ד. נ"י. וקראתי בו קצת ולקחתי את זה איתי לישיבה. והייתי קורא כמה מכתבים בכל יום בקביעות במשך כמעט שנה, וזה חיזק אותי מאוד.

ולא ידעתי שאת הספר הזה חיבר מוהרא"ש ז"ל, והיה לי חברותא בישיבה בשם ר' .. נ"י מנדבורנה, והכיר קצת. ואמר לי שזה חיבר מוהרא"ש ז"ל ויש בית כנסת בבני ברק של 'היכל הקודש', ואמר לי בערך איפה זה והלכתי וחפשתי את זה.

ונכנסתי לשם וראיתי ארון מלא ספרים: שיחות מוהרא"ש, אשר בנחל וכו', כל הספרים של ברסלב ושל מוהרא"ש ז"ל. וראיתי שיש אוצרות כאלו, וזה ממש החיה אותי. והייתי מגיע לשם כל יום בלילה לכמה שעות והייתי יוצא מהבית כנסת הנ"ל כל יום מחדש והרגשתי כמו שיצאתי מהאידרא – מרוב אור וחיות שהיה לי מהספרים של מוהרא"ש ז"ל. ואז גבאי בית הכנסת ר' אברהם שושן נ"י – מאנשי שלומנו היקרים והרוח החיה שם – אמר לי שיש שיעור של מוהרא"ש ביום רביעי מהטלפון, מוהרא"ש דיבר לארץ וכולם שמעו, ואז הייתי הולך לשם כל יום רביעי. והייתי בבית כנסת הנ"ל כל יום בקביעות כמעט שמונה שנים וזה קירב אותי.

כתלמיד היכל הקודש אמיתי - תמיד עם משניות ביד

נסיעות במסירות לשבות במחיצת מוהרא"ש ז"ל

"היית נוסע שבתות למוהרא"ש ז"ל, לכל שבת שהיה מגיע לארץ, ליבנאל. והייתי נוסע מסירות נפש, משום שלפעמים לא היה לי מה לאכול כמעט, ולא מקום נורמלי לישון, ולא היה לי כסף לנסוע, אף על פי כן, לא הסתכלתי על כלום, והייתי נוסע. וכמעט אני לא זוכר שבת שמוהרא"ש ז"ל היה נמצא ביבנאל ולא הייתי – במשך עשר שנים, חוץ מפעמים בודדות, והוא היה מגיע כמעט בכל חודש למשך שבוע שבועיים, ולפעמים עוד שבתות, והייתי נוסע כל שבת מחדש.

..."נסכם בדעתי שאני את מוהרא"ש ז"ל לא עוזב. משום שלפני שהתקרבתי למוהרא"ש ז"ל לא מצאתי חיות בברסלב, והסתובבתי אצל הרבה משפיעים של אנ"ש – ולא מצאתי מי שידבר אלי ויבין אותי ויחזק אותי, ויסביר לי פנימיות ברסלב. עד שהתקרבתי למוהרא"ש ז"ל וזה שינה לי את ההתקרבות שלי לרבנו ז"ל וראיתי שנהייתי בן אדם אחר.

מוהרא"ש הדביק אותי לכיסא...

ברגע שמצאתי דרך ללמוד - הייתי עושה את זה בפשיטות בלי חכמות. ואני זוכר שלפני שהתקרבתי למוהרא"ש ז"ל - לא יכולתי לשבת על כסא וללמוד, ואחרי שהתקרבתי - מוהרא"ש הדביק אותי לכסא בכוח רבנו ז"ל ובעצות שלו, עד שלא יכולתי לזוז מהכסא, רק ללמוד

"כשראיתי 'קונטרס סדר דרך הלימוד', ראיתי שאפשר לגרוס בתורה אפילו שלא מבינים, זה חיזק אותי מאוד, משום שאותי לא עניין כלום – אני רציתי לשבת ללמוד, וברגע שמצאתי דרך ללמוד – הייתי עושה את זה בפשיטות בלי חכמות. ואני זוכר שלפני שהתקרבתי למוהרא"ש ז"ל – לא יכולתי לשבת על כסא וללמוד, ואחרי שהתקרבתי – מוהרא"ש הדביק אותי לכסא בכוח רבנו ז"ל ובעצות שלו, עד שלא יכולתי לזוז מהכסא, רק ללמוד ולהתמיד בח"י פרקים משניות ולגרוס גמרא וכו' – סדרים שהיו לי בכל התורה, במשך קצרה של כמה שנים גמרתי את כל התורה: תנ"ך, משנה, ש"ס בבלי, ירושלמי, תוספתא, וכל המדרשים כמעט וכו' וכו' ספרי רבנו ז"ל וכו'.

ואז מצאתי עוד ספרים מוהרא"ש ז"ל וראיתי שכל התוכן של ברסלב נמצא אצל מוהרא"ש ז"ל, ומאז הלכתי רק בעקבותיו ובמחיצתו".

סמל של התקרבות!

"מיעקב מאיר ז"ל אפשר לראות בירור, מה שיכול לזכות אחד שמציית את רבינו ז"ל בתמימות ובפשיטות גמורה, יעקב מאיר פעם אמר לי: "בברסלב מספרים שיחות הוד מגדולי אנ"ש במשך הדורות, כר' נחמן טולטשינער, ר'

הקריא למנחמים הרבים את היומן האישי. הראשל"צ הגרש"מ עמאר שליט"א מקשיב לסיפור ההתקרבות מתוך היומן

אברהם ב"ר נחמן וכו', **אצלי כל מילה של הרה"צ שליט"א היא שיחה!"**. זה משקף את התמימות הגדולה שבזכותה לקח כל מילה ברצינות הכי גדולה וזכה למה שזכה!", מספר לנו אחד החברים.

"בשבתות שמוהרא"ש ז"ל היה בארץ הקודש, זכינו לנסוע הרבה ביחד ליבנאל עיר ברסלב, לאחר הדרשה בליל שבת, יעקב מאיר כמעט סחב אותי ב'אזניים'... ואמר בחיות: **"לפעלד, להתבודד!"**, לבקש שנזכה לקיים מה ששמענו עכשיו"', ושם שפך נפשו בתפילה.

"ההפצה של יעקב מאיר... לא היה שייך לראות אותו בלי ספרים וקונטרסים להפצה, וכמובן משניות מרופטות מרוב לימוד בידו השניה, שנסעתי פעם ליבנאל באוטובוס שונה ממנו, רציתי לדעת היכן הוא אוחז בדרך, אם הוא כבר עבר את התחנה של האוטובוסים בצומת מגידו, יצאתי לבדוק וראיתי את ה'עולם' אחוז בקונטרסים הקדושים, ידעתי שהיה כאן... בכל הזדמנות הוא זכה להשקות אילנות!"

"פעם הלכנו לקנות דברי מאכל באיזו חנות, והנה אני רואה את יעקב מאיר ז"ל ממהר ורוצה ללכת במהירות מהמקום, לשאלתי ענה לי שנכנסה קבוצה בתערובת וכו' לחנות, ותוך כדי הוא כבר צעד בחיפזון החוצה, עד שמיהרתי לשלם הוא כבר היה מאוד רחוק משם... יראת שמים במדרגה גבוהה, ביחד עם שמחה שלא בא זה על חשבון זה".

לרגל יום השנה לפטירתו, הבאנו את דבריו המרגשים על התקרבותו, והלוואי ונזכה ללמוד ממנו, לראות מה אפשר לזכות שמצייתים את הצדיק בתמימות.

רציתי לדעת היכן הוא אוחז בדרך, אם הוא כבר עבר את התחנה של האוטובוסים בצומת מגידו, יצאתי לבדוק וראיתי את ה'עולם' אחוז בקונטרסים הקדושים, ידעתי שהיה כאן...

שיחות

מאסף קטן מתוך היומן בו רשם שיחות ממוהרא"ש ז"ל והרה"צ שליט"א

פעם הפצתי בבני ברק קונטרס "רק שמחה" וראיתי בחור עומד בתחנת אוטובוס ומדבר בטלפון, אז ניגשתי אליו והבאתי לו את הקונטרס, אז הסתכל והתרגש ואמר בטלפון: תראה מה הביא לי בדיוק מה שאני צריך (כנראה בדיוק עבר עליו).

•

פעם הפצתי בתל אביב ברחוב אלנבי, וניגשתי לחנות, וכשראה אותי בעל הבית, שהיה יהודי מבוגר עם כיפה, הגיש לי כוס שתיה ואמר לי: "לפני הרבה שנים מישהו שנראה בדיוק כמוך הפיץ לי קונטרס וקראתי בו ונדלק לי הלב והנשמה וחזרתי בתשובה". יתכן שזה היה המפיץ הגדול ר' שמואל דוד יונגרייז ז"ל שהפיץ הרבה שם באזור.

•

פעם נגשתי למוהרא"ש ז"ל במוצאי שבת ואמרתי לו עם חיות שאני מפיץ את הקונטרסים בכל מיני מקומות, אז ראיתי איך שקיבל כזה חיות... ואמר לי שאני לא ילך למקומות של חילונים וכו' ואמר לי להפיץ את שו"ת ברסלב אבל לא לאנשים משלנו.

•

שמעתי ממוהרא"ש ז"ל, שבגשמיות אדם לא מטעה את עצמו, דהיינו שמכין לעצמו ארוחה כמו שצריך, עם פסטרמה וכו', וכל מיני מאכלים שלא מוותר עליהם, אבל ברוחניות אדם מטעה את עצמו, ולמה ברוחניות שאדם לא יטעה את עצמו ויקח לעצמו מאכלים רוחניים, ויעשה לעצמו קביעות בשיעורין כסדרן כרצון רביז"ל בתורה הקדושה, אשרי הזוכה.

•

כל פעם שהייתי ניגש למוהרא"ש ז"ל בליל שבת להגיד גוט שבת, אז אמרתי לעצמי: "הנה עכשיו אני ניגש להגיד גוט שבת ולנשק את הידים שכתבו את האשר בנחל!".

•

בשבת בלילה שמוהרא"ש ז"ל היה נמצא ביבנאל עיר ברסלב, אז היה מדבר דיבורים נוראים ונפלאים גילוי אלקות נפלא, ואמונה פשוטה, שכל אחד הרגיש שהקב"ה נמצא איתו עמו ואצלו. אז היינו יוצאים מהדרשה ומרוב אור וחיות כמה מאנ"ש היו יוצאים לשדות וההרים של יבנאל. כדי לדבר עם הקב"ה אפילו שהיה מאוחר מאוד אעפ"כ לא יכולנו ללכת לישון אחרי כאלה דיבורים נפלאים. והיינו מבלים ומטיילים על פני השדות שמה. והרגשנו שכמו שמוהרנ"ת ז"ל היה בליל שבת אצל רביז"ל ושמע דיבורים נפלאים ולא יכל ללכת לישון אלא הלך לנהר בוג בעיר ברסלב, וצעק: בברסלב בוערת אש הבער אותה בלבי. אז אותו דבר צעקנו מעומק הלב: ביבנאל בוערת אש הבער אותה בלבי, אשרנו שזכינו.

•

שאלתי את הרה"צ נ"י האם מותר להפיץ בבתי מדרשות ספרי רביז"ל באמצע הלימוד, אז ענה לי שביטולה זוהי קיומה, שאדם יקח ספר מרביז"ל ילמד יותר בזכות זה.

12 שנה של תבלינים

לאחרונה השתתפתי בקידוש באחד בבית מדרש של אנ"ש במקום מגורי, כנהוג אצל אנ"ש בכל צפרא דשבתא, אולם אותו קידוש היה מיוחד, תרם אותו מתפלל אחד שהסביר לכולם כי הוא מנדב קידוש לכבוד סיום שערך אחרי 12 שנה! ובכן מה סיים אותו יהודי משך זמן ארוך כל כך?

12 שנה הוא נוהג שבשעת ארוחת הצהרים יש לו שיעור קטן בספר קל מספרי רבינו, כגון שיחות הר"ן, ליקוטי עצות, ספר המידות, כל יום סעיף אחד... ולאחר הלימוד הוא מתפלל ומבקש מהשי"ת לקיים מה שלמד, מה שנקרא בפינו – לעשות מהתורות תפילות.

האיש עשה חשבון קבל עם ועדה, כי למד במשך השנים אלפי סעיפים מספרי רבינו שעליהם ערך אלפי תפילות!

תלמידי היכל הקודש האמתיים מצויינים בלימוד בריבוי גדול בספרי רבינו, אולם הנקודה כאן היא פשוט שהיהודי הנ"ל לקח זמן שלכאורה לא שייך וכו', והפך את זה להתעלות, להתקרבות, משהו שלא לקח לו יותר מדקה או שתים ביום!

איני יודע אם רבים מקוראי המדור מכירים את רזי המטבח, אולם על תבלינים בטח שמעתם, עניינו של תבלין הוא נפלא אם מתבוננים בו – מעט גרגרים קטנים המשנים את טעמו של סיר שלם! כמות קטנה שיכולה להפוך תבשיל ממר למתוק, מטפל לחריף...

ולענייננו חשבתי – יש לנו סיר שלם של חיים בזה העולם, ברא הקב"ה תורה תבלין, בוודאי אם נוסיף לימוד – אפילו קטן – באורות רבינו הקדוש, זה וודאי יהפוך את כל החיים ממר למתוק מטפל למלא טעם!

א. ש. ש.

"אשרי" אחר לגמרי...

התפללתי פעם שחרית במנין מאוחר בחדר שני (עזרת נשים) בבית המדרש "היכל מוהרא"ש", ויצאתי לבית מדרש לראות האם יש עוד אחד שאוחז יחד עם המנין שלנו, שאחז ב"אשרי" בפסוקי דזמרה, והנה שמעתי אחד שאומר בקול רם "אשרי"... רציתי לקרוא לו שיכנס למניין בפנים, ואז שמתי לב שההוא בכלל החזן של מנין קודם, שאוחז כבר במנין של אחרי תחנון.

אז עברה בי ההבנה – יכול להיות ששנינו אוחזים ב"אשרי", אבל ההבדל הוא גדול... דבר זה גם בעניין התקרבות לצדיקים, נדמה לי שגם אני אוחז כבר ב"אשרי", יכול להבין לבד... אבל יש פה צדיק שאוחז באשרי אחר לגמרי, וראוי לנו להדבק וללמוד עוד ועוד...

אברך מיבנאל

יש לכם דיבור טוב אודות עצה מרבינו? שלחו לאימייל: 1@מוהראש.ישראל

מהמסיון
לכולל האברכים

חסדי השם יתברך שאני זוכה כבר כמה שנים, מאז יום נישואי, ללכת על פי ארצינו הקדושה עם הקונטרסים הקדושים.

ערב אחד רציתי קצת חיזוק לעבודת הקודש, אמת שרבינו ז"ל אומר (שיחות הר"ן סימן רמ"ד) שיש אנשים שכל ימי חייהם לא זוכים לראות מה הם פועלים, ורק לאחר המיתה יזכו לראות כל מה שפעלו בזה העולם, אך מצד שני ידוע לנו שרבינו ז"ל בצעירותו היה מבקש מהשם יתברך שיראה לו מופתים בשביל לחזק אמונתו, מה עשיתי, ביקשתי מהשם יתברך שיזכה אותי היום לשמוע סיפור מהפצה שיחזק אותי.

לאחר שעות ארוכות של הפצה גדולה, ניגשתי להפיץ ליהודי אחד בעל מראה חרדי, "אני רוצה לספר לך משהו" נענה לי אותו יהודי, "אני רוצה שתדע כמה הקונטרסים האלו משפיעים"...

"אני לומד בכולל לבעלי תשובה בנהריה, יום אחד שאלתי את החברותא שלי מה סיפור חזרתו בתשובה.

"למדתי באחת המכללות בצפון הארץ" סיפר החברותא, "ששם היתה פעילות גדולה של מסיונרים רחמנא ליצלן, וגם אותי הם הצליחו לעניין בהבליהם ה"י, לאט לאט נסחפתי אחריהם".

"יום אחד, נסעתי ברכב, ובאחת הצמתים דפיקות על החלון של הרכב, יהודי חרדי עמד שם ודחף לי לרכב חוברת עם הכותרת: "הזהרו מהמסיון" וביקש צדקה.

התחלתי לקרוא בחוברת, והמילים שם חדרו ללב... קראתי אותה שוב ושוב עד שהחלטתי נחרצות: אנתק כל קשר עם אנשי המסיון. התחלתי להתעניין יותר ביהדות וכך ברוך השם חזרתי בתשובה שלמה" סיים החברותא שלי. אז דע לך אברך יקר שהספרים האלו שאתה מחלק מצילים אנשים מרדת שחת!", כך אמר לי אותו יהודי.

הודיתי לו על הסיפור היפה, וכמובן להשם יתברך ששמע תפילתי והביא לי חיזוק להפצה!

דניאל גרוס, יבנאל עיר ברסלב

פֶּרֶק ו'

עוֹד מַטְבֵּעַ

אַפְלוּלִית שָׂרָה בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ בְּמָעִיבוּי, הַתְּפִלָּה כְּבָר הִסְתַּיְּמָה, וְהַגַּבַּאי כְּבָר סִדֵּר אֶת הַסְּפָרִים בַּאָרוֹן הָעֵץ הַכָּבֵד וּפָנָה הַבַּיְתָה - לֹא לִפְנֵי שֶׁנָּעַל אֶת הַדֶּלֶת.

רְחָשִׁים עֲדִינִים נִשְׁמְעוּ מִכִּוּוּן אֶחָד הַחַלּוֹנוֹת, שֶׁרוּחַ הַצָּהֳרַיִם חָדְרָה דַּרְכּוֹ וְאִוְּרָה אֶת חֲלַל הַהֵיכָל הֶחָשׁוּךְ. רֶגֶל קְטַנְטַנָּה פִּתְאוֹם הוֹפִיעָה בְּעַד הַחַלּוֹן, יָדַיִם נֶאֱחָזוּ בְּמִסְגֶּרֶת הָעֵץ, וּשְׁנֵיּוֹת לְאַחַר מִכֵּן מָשַׁךְ אֶת עַצְמוֹ פְּנִימָה הַיֶּלֶד נַחְמָן הַקָּטָן...

מִשָּׁפָחַת עַל הָרִצְפָּה נִשְׁמַע רִשְׁרוּשׁ מִכִּיסוֹ, רַעַשׁ מְצַלְצֵל שֶׁל מַטְבְּעוֹת רַבּוֹת. הוּא הוֹצִיא מִשַּׁקִּית אֶת הַסֵּפֶר "שַׁעֲרֵי צִיּוֹן" - שֶׁמּוּבָאִים בּוֹ תְּפִלּוֹת רַבּוֹת, וְהִתְחִיל לוֹמַר בְּדִבֻּקוּת מִתּוֹכוֹ "לְשֵׁם יִחוּד" לִפְנֵי עֲשִׂיַּת מִצְוָה.

עַל הַשֻּׁלְחָן הָיְתָה מֻנַּחַת קֻפַּת מַתֶּכֶת שֶׁהָיְתָה נִקְרֵאת "מַתָּן בַּסֵּתֶר", לְתוֹכוֹ הָיוּ מַכְנִיסִים מַטְבְּעוֹת צְדָקָה וְהַגַּבַּאי הָיָה מְחַלְּקָם לָעֲנִיִּים מִבְּלִי שֶׁיִּתְבַּיְּשׁוּ וְיֵדְעוּ מִי תָּמַךְ בָּהֶם.

מִשֶּׁסִּיֵּם רַבֵּנוּ אֶת הַ'לְשֵׁם יִחוּד', הוֹצִיא מַטְבֵּעַ אֶחָד וְהִכְנִיס לְתוֹךְ הַקֻּפָּה.

וְאָז עָשָׂה רַבֵּנוּ אֶת עַצְמוֹ כְּאִלּוּ סִיֵּם כְּבָר אֶת הַמִּצְוָה.

וְאָז שׁוּב הִתְחִיל לוֹמַר בְּדִבֻּקוּת מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר הַגָּדוֹל, וְשִׁלְשֵׁל לַקֻּפָּה מַטְבֵּעַ לִצְדָקָה.

וְאָז שׁוּב... כָּכָה עַד שֶׁסִּיֵּם אֶת כָּל הַמַּטְבְּעוֹת שֶׁהָיוּ בְּכִיסוֹ, שֶׁבֶּאֱמֶת הָיוּ קֻדָּם כָּסֶף גָּדוֹל: מַטְבֵּעַ אֶחָד בַּעַל שֵׁוִי גָּדוֹל, וְהוּא הֶחֱלִיף אוֹתוֹ לְמַטְבְּעוֹת קְטַנּוֹת.

לָמָּה? כִּי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ הָיָה חָכָם גָּדוֹל מְאֹד, וְהוּא הֵבִין בְּחָכְמָה הַגְּדוֹלָה שֶׁלּוֹ -

שֶׁלֹּא צְרִיכִים בַּעֲבוּרַת הַשֵּׁם חָכְמוֹת גְּדוֹלוֹת! אִם רוֹצִים לִהְיוֹת יְהוּדִים כְּשֵׁרִים, צָרִיךְ לַ'חֲטֹף' הַרְבֵּה טוֹב, הַרְבֵּה מִצְוֹות וְלִמּוּדִים בִּפְשִׁטוּת גְּמוּרָה, עוֹד מִצְוָה וְעוֹד מִצְוָה.

לָכֵן הֶחֱלִיף שֶׁיִּהְיוּ לוֹ הַרְבֵּה מַטְבְּעוֹת - שֶׁיּוּכַל לְקַיֵּם הַרְבֵּה מִצְוֹות!

מַה הוּא חוֹלֵם?...

"נַחְמָן!" קָרָא הַמְּלַמֵּד בְּקוֹל רוֹעֵם, וְהַיֶּלֶד אֵינוֹ מֵגִיב...

"נַחְמָן!" כָּעֵת כְּבָר כָּעַס הַמְּלַמֵּד, תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא נִגַּשׁ לְמָקוֹם מוֹשָׁבוֹ בֵּין הַיְּלָדִים.

רַבֵּנוּ נִנְעָר מִמַּחְשְׁבוֹתָיו... "כֵּן הַמְּלַמֵּד, מְחִילָה"

"הַאִם תּוּכַל לַחֲזֹר עַל מַה שֶׁלָּמַדְנוּ עַכְשָׁו?!" שָׁאַל הַמְּלַמֵּד בְּפָנִים זְעוּפוֹת, "לֹא?! מַדּוּעַ אַתָּה חוֹלֵם?...."

וְלֹא יָדַע הַמְּלַמֵּד אֵיפֹה שׁוֹטְטוּ מַחְשְׁבוֹתָיו שֶׁל הַיֶּלֶד הַקָּטָן... הַיֶּלֶד לֹא חָלַם עַל צַעֲצוּעַ חָדָשׁ אוֹ מַמְתָּק עָרֵב, הוּא רָצָה וְהִתְיַגֵּעַ לְקַיֵּם אֶת הַפָּסוּק "שִׁוִּיתִי הוי"ה לְנֶגְדִּי תָּמִיד" - לְצַיֵּר מוּל הָעֵינַיִם אֶת שְׁמוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

וּמֵאֵיפֹה שֶׁיֵּדַע הַמְּלַמֵּד? זוֹ הַשָּׂגָה גְּבוֹהָה

מְאֹד בִּשְׁבִיל יֶלֶד קָטָן, בִּפְרָט יֶלֶד כָּזֶה שֶׁהִתְאַמֵּץ לְהַסְתִּיר אֶת גְּדֻלָּתוֹ וְיָדַע טוֹב אֵיךְ לְשַׂחֵק וְלִקְפֹּץ עִם כֻּלָּם...

שְׁלוֹשָׁה גְּדוֹלִים

לְאַט לְאַט גָּדַל רַבֵּנוּ, וְאֵשׁ גְּדוֹלָה הִתְחִילָה לִבְעֹר בְּלִבּוֹ הַקָּטָן, לַהֲבַת בּוֹעֶרֶת שֶׁל אַהֲבַת הַתּוֹרָה חֲזָקָה!

הוּא הִתְמִיד מְאֹד בְּלִמּוּד בַּ'חֶדֶר', כָּל מִלָּה שֶׁהַמְּלַמֵּד לִמֵּד הוּא בָּלַע בִּשְׁקִיקָה וְאַהֲבָה, וְלֹא רַק זֶה -

הוּא נִגַּשׁ לַמְּלַמֵּד וּבָקָשָׁה:

"רַבִּי, אֲנִי רוֹצֶה יוֹתֵר לִלְמֹד, אִם תּוּכַל לְהוֹסִיף לְלַמֵּד אוֹתִי עוֹד, אֲשֶׁלֵּם לְךָ מִדְּמֵי הַכִּיס שֶׁלִּי "שְׁלוֹשָׁה גְּדוֹלִים" (כְּנוּי הַמַּטְבְּעוֹת בְּאוֹתָהּ תְּקוּפָה) עַל כָּל דַּף גְּמָרָא נוֹסָף!".

הַמְּלַמֵּד הִסְכִּים מִיָּד לְהוֹסִיף לְיֶלֶד הַצַּדִּיק לָדַעַת עוֹד דַּפֵּי גְּמָרָא, וּמִלְּבַד שְׂכַר הַלִּמּוּד שֶׁשִּׁלֵּם הָאַבָּא, לְקַבֵּל עוֹד כַּמָּה מַטְבְּעוֹת לְכַרְנָסַת הַבַּיִת.

בַּמִּקְוֶה הַקַּר

קוֹר הַלַּיְלָה בְּאוּקְרַיְנָה לֹא מַמָּשׁ יוֹדֵעַ גְּבוּלוֹת... בְּלֵילוֹת הַחֹרֶף בִּפְרָט - מִתְגַּבֵּר הוּא וּמוֹרִיד עַל הָעוֹלָם מֶזֶג אֲוִיר כָּזֶה הַגּוֹרֵם לָאֲנָשִׁים לְמַעֵט לָצֵאת מִדֶּלֶת בֵּיתָם, רַק לְהִצְטַנֵּף בְּבֵיתָם הַחַמִּים, מוּל תַּנּוּר הַלְּבֵנִים וְגַחֲלֵי הָעֵץ הַמִּתְפַּצְפְּצִים מִלַּהֲבוֹת הָאֵשׁ הַקְּטַנּוֹת הַמְּרַצְּדוֹת עֲלֵיהֶם...

יֶלֶד אֶחָד לֹא פֹּחֵד מֵהַקֹּר. רַבֵּנוּ הָיָה רָגִיל מְאֹד לָרוּץ דֶּרֶךְ הַקֹּר הָעַז לַקֶּבֶר שֶׁל סַבָּא - הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ שֶׁיַּעֲזֹר לוֹ לְהִתְקָרֵב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

לְאַחַר תְּפִלָּה אֲרֻכָּה בַּצִּיּוּן הַקָּדוֹשׁ, הִמְשִׁיךְ לְכִוּוּן הַמִּקְוֶה, בִּטְבִילָה כָּאן בָּעוֹלָם הַזֶּה, טוֹבֶלֶת הַנְּשָׁמָה בָּעוֹלָמוֹת הָעֶלְיוֹנִים וְנִטְהֶרֶת מֵחָדָשׁ - - -

הַדֶּרֶךְ מֵהַבַּיִת לְבֵית הַקְּבָרוֹת הָיְתָה אֲרֻכָּה, וְגַם מִשָּׁם לַמִּקְוֶה לֹא הָיְתָה דֶּרֶךְ קְצָרָה, וַאֲפִלּוּ שֶׁכְּבָר הָלַךְ רַבּוֹת בְּקֹר גָּדוֹל, וְשָׁהָה זְמַן רַב עַל הַקֶּבֶר, בָּחַר רַבֵּנוּ לָלֶכֶת לְבוֹר הַטְּבִילָה שֶׁהָיָה בַּחוּץ, הָיָה גַּם אֶחָד שֶׁהָיָה בְּתוֹךְ הַמִּבְנֶה, אֲבָל הַיֶּלֶד בָּחַר לָלֶכֶת דַּוְקָא לַמִּקְוֶה שֶׁבַּחוּץ, לְסַגֵּף אֶת הַגּוּף...

כָּל זֶה עָשָׂה בְּהַסְתָּרָה, מִבְּלִי שֶׁאַף אֶחָד יֵדַע, כְּשֶׁהָיָה בֶּן שֵׁשׁ בִּלְבַד.

לְבָכוֹת אוֹ לִרְקֹד?

אֶחָד מֵהַתַּלְמִידִים שֶׁל רַבִּי נָתָן הַקָּדוֹשׁ זי"ע נִקְרָא רַבִּי מֵאִיר טָעפְּלִיקֶער, לְרַבִּי מֵאִיר הָיָה מְקָרָב אֶחָד שֶׁהָיָה אִישׁ כַּפְרִי וְנֶחְשָׁב גַּם כֵּן מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וְהָיָה הַמִּנְהָג בְּטָעפְּלִיק לְהִתְקַבֵּץ בְּפוּרִים אֵצֶל ר' מֵאִיר, שָׁם אָכְלוּ אֶצְלוֹ סְעוּדַת פּוּרִים, וְהָיָה מִנְהָגוֹ שֶׁבְּשָׁעָה שְׁתַּיִם אַחַר חֲצוֹת הַיּוֹם כְּבָר סָגַר אֶת הַחַלּוֹנוֹת וְהַתְּרִיסִים וְהִדְלִיק נֵרוֹת הַרְבֵּה, וְתֶכֶף הִתְחִילוּ סְעוּדַת פּוּרִים בְּשִׂמְחָה רַבָּה.

בְּשָׁנָה אַחַת, הָיָה בֵּין הַבָּאִים גַּם הָאִישׁ הַכַּפְרִי, וְרָאָה ר' מֵאִיר אֵיךְ שֶׁכָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שְׂמֵחִים מְאֹד וְהָאִישׁ הַהוּא יוֹשֵׁב מִן הַצַּד עָצֵב מְאֹד, שָׁאַל אוֹתוֹ: מַה זֹּאת? מַדּוּעַ אֵינְךָ שָׂמֵחַ? הֲלֹא הַיּוֹם פּוּרִים וּמִצְוָה רַבָּה לִשְׂמֹחַ! הֵשִׁיב הַכַּפְרִי: "אַי, מַה עוֹשִׂים כַּאֲשֶׁר יֵשׁ צְבָיָה עַל הָרֹאשׁ?", כִּי הָיוּ לוֹ כַּמָּה בָּנוֹת שֶׁכְּבָר הָיוּ צְרִיכוֹת לְהִתְחַתֵּן, וְהַבְּכוֹרָה הָיָה שְׁמָהּ צְבָיָה, אַךְ לֹא הָיְתָה לוֹ אֶפְלוּ פְּרוּטָה אַחַת לְצֹרֶךְ הַנִּשּׂוּאִין וְלָכֵן הֵן יָשְׁבוּ בַּבַּיִת מְחַכּוֹת לְיוֹם הַיִּשּׁוּעָה...

נַעֲנָה לוֹ ר' מֵאִיר: "אִם כָּל כָּךְ רַע לְךָ, לָקַחְתָּ לְעַצְמְךָ עֵצָה לִהְיוֹת בְּמָרָה שְׁחֹרָה?! הֲלֹא אֲנַחְנוּ קִבַּלְנוּ מֵרַבֵּנוּ זַ"ל שֶׁכַּאֲשֶׁר כָּבָר כָּל כָּךְ רַע - צוֹעֲקִים וְצוֹעֲקִים אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ!, "צָרוֹת לְבָבִי הִרְחִיבוּ מְמִצוּקוֹתַי הוֹצִיאֵנִי"!"

וְלָקַח אוֹתוֹ ר' מֵאִיר בְּיָדוֹ וְהָלַךְ עִמּוֹ בְּעִגּוּל הָרִקּוּד, וְהִתְחִיל ר' מֵאִיר לְצַעֵק אֶל הַיְּהוּדִי: "כַּאֲשֶׁר רַע מְאֹד צוֹעֲקִים כָּכָה: "צָרוֹת לְבָבִי הִרְחִיבוּ מְמִצוּקוֹתַי הוֹצִיאֵנִי", וְהַכַּפְרִי צָעַק אַחֲרָיו, וְכֵן עוֹד פַּעַם צָעַק ר' מֵאִיר וְהַכַּפְרִי צוֹעֵק אַחֲרָיו בִּבְכִיּוֹת עֲצוּמוֹת וּבִשְׂמְחָה רַבָּה עַד שֶׁנִּחַר גְּרוֹנוֹ...

אַחַר פּוּרִים הִזְדַּמֵּן, שֶׁאֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ נָסַע לְדַרְכּוֹ, וְהֶכְרַח לִשְׁבּוֹת בַּכְּפָר אֵצֶל הַיְהוּדִי הַהוּא, בִּתּוֹ הַבְּכוֹרָה שֶׁל הַכַּפְרִי שֵׁרְתָה אוֹתוֹ, וְהוּא רָאָה שֶׁמְּדֻבָּר בְּבַת יִשְׂרָאֵל טוֹבָה, פָּנָה לָאִישׁ וְאָמַר: הֱיוֹת שֶׁיֵּשׁ לִי בֵּן בְּגִיל כָּזֶה, אוּלַי נִשְׁתַּדֵּךְ יַחַד?". עָנָה הָאִישׁ: "אֲנִי מֻכְרָח לִשְׁאֹל עַל זֶה אֶת הָרַבִּי שֶׁלִּי". "מִיהוּ הָרַבִּי שֶׁלְּךָ" שָׁאַל הָאוֹרֵחַ, "ר' מֵאִיר טָעפְּלִיקֶער! - הוּא קֵרֵב אוֹתִי אֶל דַּעַת רַבֵּנוּ זַ"ל" עָנָה הַמְּאֻרֵחַ, "רַבִּי מֵאִיר? בְּוַדַּאי יַסְכִּים" עָנָה הָאוֹרֵחַ.

נָסַע הַיְּהוּדִי אֶל ר' מֵאִיר, וְקִבֵּל אֶת הַסְכָּמָתוֹ, וְנַעֲשָׂה הַשִּׁדּוּךְ בֵּינֵיהֶם.

אָז רָאוּ עַיִן בְּעַיִן שֶׁקְּדֻשַּׁת פּוּרִים פּוֹעֶלֶת, וּבְפָרָט הַתְּפִלּוֹת וּבְכִיּוֹת שֶׁל שִׂמְחָה, וּמַעֲלַת שִׂמְחַת פּוּרִים שֶׁיְּכוֹלָה לְהָבִיא נִסִּים, אִם יְהוּדִים הֵם בְּאַחְדוּת וְזוֹכִים לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה - מַגִּיעִים לְעִנְיָנִים נִפְלָאִים עַד שֶׁיְּכוֹלִים לְחוֹלֵל נִסִּים.

סִפּוּרֵי תְּפִלָּה

הָיִיתִי בְּעִיר הַקֹּדֶשׁ טְבֶרְיָה עִם מִשְׁפַּחְתִּי, וּפִתְאוֹם נֶאֱבַד לִי 10 שֶׁקֶל. הִתְחַלְתִּי לְהִתְפַּלֵּל לַה' שֶׁאֶמְצָא אֶת הַכֶּסֶף, וְאַחֲרֵי כַּמָּה דַּקּוֹת שֶׁל חִפּוּשׂ וּתְפִלּוֹת מָצָאתִי אֶת הַ10 שֶׁקֶל, וְשָׂמַחְתִּי מְאֹד.

נַחְמָן נָתָן צַבְּלָפְּטֶיין, כִּתָּה ד',
תַּלְמוּד תּוֹרָה "יַלְדֵי מוֹהֲרָאנ"ש"

בַּהִלּוּלָא שֶׁל מוֹהֲרָא"שׁ, אַחֲרֵי שֶׁהִתְפַּלַּלְתִּי בַּצִּיּוּן, יָרַדְתִּי בַּיְרִידָה יַחַד עִם אָחִי נַחְמָן נָתָן, אֲבָל הָיָה לָנוּ קָשֶׁה לָלֶכֶת, וְגַם הָיָה קַר מְאֹד. הִתְחַלְנוּ לְהִתְפַּלֵּל לַה' שֶׁיִּהְיֶה לָנוּ טְרֶמְפּ, וְאַחֲרֵי כַּמָּה צְעָדִים פִּתְאוֹם עָצַר לָנוּ דּוֹד שֶׁלָּנוּ עִם הָרֶכֶב, וְהוּא לָקַח אוֹתָנוּ עַד לַבַּיִת; תּוֹדָה לַה'!

אֱלִיעֶזֶר שְׁלֹמֹה זוּאֶמֶטְרִיךְ, כִּתָּה ה',
תַּלְמוּד תּוֹרָה "יַלְדֵי מוֹהֲרָאנ"ש"

הִתְפַּלַּלְנוּ לַה' שֶׁיִּהְיֶה לָנוּ עוֹד אַחְיָן בַּמִּשְׁפָּחָה, וּבָרוּךְ ה' נוֹלַד לְאָח שֶׁלָּנוּ בֵּן לְמַזָּל טוֹב, שִׁכּוֹחַ אייבישטער!

חַיִּים אַנְטֶם אַשְׁכְּנַזִי וְאַהֲרוֹנִי
שַׁאְרַף נ"י, תַּלְמוּד תּוֹרָה "יַלְדֵי מוֹהֲרָאנ"ש"

הָרְבֵּה זְמַן אֲנִי רוֹצֶה שֶׁיִּהְיֶה לִי "רַחְפָּן" כְּדֵי לְשַׂחֵק אִתּוֹ. הִתְחַלְתִּי לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה בְּמֶשֶׁךְ תְּקוּפָה, וְאַחֲרֵי כַּמָּה יָמִים הַמְּלַמֵּד עָשָׂה הַגְרָלָה לְכָל הַיְלָדִים, וְהִתְפַּלַּלְתִּי הַרְבֵּה שֶׁיֵּצֵא הַפֶּתֶק עִם שְׁמִי, וּבֶאֱמֶת זָכִיתִי בְּ"רַחְפָּן" חָדָשׁ וְטוֹב.

נַחְמָן נָתָן שְׁלֹמֹה, כִּתָּה ו',
תַּלְמוּד תּוֹרָה "יַלְדֵי מוֹהֲרָאנ"ש"

הַמְּלַמֵּד שֶׁלָּנוּ בַּכִּתָּה אָמַר לָנוּ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה טִיּוּל לַחֲמִשָּׁה תַּלְמִידִים, וְהִתְפַּלַּלְתִּי לַה' שֶׁהַמְּלַמֵּד יִבְחַר אוֹתִי מִבֵּין הַחֲמִשָּׁה, וּבֶאֱמֶת הוּא בָּחַר אוֹתִי, וְנֶהֱנֵיתִי מְאֹד בַּטִּיּוּל, תּוֹדָה רַבָּה לַה' יִתְבָּרַךְ!

יִשְׂרָאֵל מֵאִיר פָּרִי, כִּתָּה ו',
תַּלְמוּד תּוֹרָה "יַלְדֵי מוֹהֲרָאנ"ש"

סִפּוּר הַהִתְקָרְבוּת 1

יוֹם אֶחָד, הָאַבָּא רַבִּי מְנַחֵם זְאֵב צָרִיךְ לִנְסֹעַ לְאַרְצוֹת הַבְּרִית
מַה יִּהְיֶה בְּלִי אַבָּא?...

מִצַּעַר שֶׁאֲנִי לֹא יְכוֹלָה לְאַרְגֵּן לוֹ סְעוּדַת בַּר מִצְוָה
לְפָחוֹת הִשְׁגְּתִי לוֹ תְּפִלִּין מֵהֲדָרוֹת מְאֹד

אֵצֶל הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי אַהֲרֹן מִבָּעלְזא
הָרַבָּנִית שֶׁל הָרַב מִטּוֹקַאי הִגִּיעָה לְבַקֵּשׁ בְּרָכָה לְבַר מִצְוָה שֶׁל בְּנָהּ

אַל תְּדַבֵּר דְּבָרִים בְּטֵלִים עִם הַתְּפִלִּין.
אַל תִּסְתּוֹבֵב בְּאֶמְצַע הַתְּפִלָּה.
תִּשְׁמֹר עַל גּוּף נָקִי.

אֲנִי מְבָרֵךְ אוֹתְךָ שֶׁתִּגְדַּל יְרֵא שָׁמַיִם וּמַנְהִיג בְּיִשְׂרָאֵל!
מֵעוֹלָם לֹא שָׁמַעְתִּי אֶת הָרַבִּי מִתְבַּטֵּא כָּךְ!

לְאַחַר כַּמָּה חֳדָשִׁים:
בָּרוּךְ הַשֵּׁם קִבַּלְנוּ אַשְׁרוֹת לִנְסִיעָה לְאַרְצוֹת הַבְּרִית!

סוֹף סוֹף אֶרְאֶה אֶת אַבָּא שׁוּב!

בַּדֶּרֶךְ לִישִׁיבָה הַחֲדָשָׁה בִּנְיוּ יוֹרְק
טוֹב שֶׁיֵּשׁ לִי סִפְרֵי מוּסָר וְסִפּוּרֵי צַדִּיקִים לַדֶּרֶךְ הָאֲרֻכָּה
הָמְשָׁךְ יָבוֹא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם

שיחה מחידה

לְאֵיזוֹ אִמְרָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ רוֹמֵז הַצִּיּוּר?

פִּתְרוֹן הַחִידָה הַקּוֹדֶמֶת ↓

בְּאִירוּר שֶׁהִתְפַּרְסֵם כָּאן בְּחֹדֶשׁ שְׁבָט, רָאִינוּ יֶלֶד צַדִּיק מִתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמִפִּיו יוֹצְאוֹת מִלִּים שֶׁל תְּפִלָּה שֶׁנְּהֶפְכוֹת לְטִילִים!

יְלָדִים יְקָרִים! בְּעוֹלָם כֻּלּוֹ, כְּשֶׁמְּדִינָה רוֹצָה לְכַבֵּשׁ שֶׁטַח, אוֹ לְהִלָּחֵם נֶגֶד אוֹיְבֶיהָ, הִיא מִשְׁתַּמֶּשֶׁת בִּכְלֵי נֶשֶׁק, פַּעַם הָיָה זֶה חֲרָבוֹת, וְהַיּוֹם יֶשְׁנָם נְשָׁקִים מְשֻׁכְלָלִים יוֹתֵר.

אֲבָל **רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ גִּלָּה לָנוּ כְּבָר לִפְנֵי יוֹתֵר מִמֵּאתַיִם שָׁנָה עַל נֶשֶׁק מְשֻׁכְלָל בְּיוֹתֵר!** הוּא קַל מְאֹד, אֲבָל אֵיךְ אוֹמְרִים? "עֹשֶׂה אֶת הָעֲבוֹדָה" כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ.

לְכָל יְהוּדִי יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁצָּרִיךְ לְכַבֵּשׁ, לֹא מְעַנְיֵן אוֹתָנוּ מִלְחָמוֹת שֶׁל גּוֹיִים עַל שְׁטָחִים וְכָבוֹד, אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְ"כַבֵּשׁ" עוֹד אֵיזֶה מִדָּה טוֹבָה, אִם קָשֶׁה לָנוּ לְמָשָׁל בְּעִנְיַן שֶׁל "כַּבֵּד אָב וָאֵם" - אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְכַבֵּשׁ אֶת זֶה! אִם קָשֶׁה לָנוּ לְהִתְמִיד בַּמִּשְׁנָיוֹת - אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְכַבֵּשׁ אֶת זֶה!

הַיֵּצֶר הָרַע הוּא הָאוֹיֵב שֶׁלָּנוּ, לֹא רוֹאִים אוֹתוֹ, אֲבָל כָּל הָרְגָשׁוֹת הַלֹּא טוֹבִים מַגִּיעִים מִמֶּנּוּ, הָעַצְבוּת, הַחֹסֶר חֵשֶׁק לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, וְכֵן כָּאֵלּוּ דְּבָרִים.

רַבֵּנוּ גִּלָּה לָנוּ בַּתּוֹרָה ב' בְּלִקּוּטֵי מוֹהַרַ"ן (חֵלֶק א') **שֶׁעִקַּר כְּלִי הַנֶּשֶׁק שֶׁל יְהוּדִי הוּא הַתְּפִלָּה, כָּל מִלָּה - הִיא כְּחֵץ בַּיֵּצֶר הָרַע.**

אֲנַחְנוּ רוֹצִים לִהְיוֹת יְהוּדִים כְּשֵׁרִים וְצַדִּיקִים, אֶצְלֵנוּ הָרַבִּי מְלַמֵּד אֶת כֻּלָּם לִהְיוֹת צַדִּיקִים כָּמוֹהוּ - וְזֶה הַסּוֹד הַגָּדוֹל אֵיךְ כָּל הַצַּדִּיקִים נִהְיוּ צַדִּיקִים - **הֵם דִּבְּרוּ אֶל הַשֵּׁם וְכָבְשׁוּ!**

מלא תוכן!

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

הביאו ברכה לביתכם!
עם מגזין התוכן של כל המשפחה.
עיר ברסלב

מצטרפים עכשיו
ומקבלים את האור כל חודש!

להצטרפות לתכנית המנויים: 053.483.3424